

Goeden avond, vrienden.

Aan het begin van deze bijeenkomst zult U mij toestaan een paar punten nogmaals aan te roeren (dat is nu eenmaal bij ons gebruikelijk). Wij leven in een andere toestand dan U. Welke die toestand is, is moeilijk omschrijfbaar. Wij bestaan, - daar zijn wijzelf van overtuigd - het kan voor U een vraag zijn. U moogt dat beschouwen, zoals U zelf wilt. Wij zijn er helemaal niet in geïnteresseerd, dat U ons als entiteiten of persoonlijkheden zonder meer aanvaardt. Aan de andere kant zijn we er nog veel minder in geïnteresseerd, dat U ons erkennende als persoonlijkheden, ons ziet als de bringers van de Grote Waarheid. Wij zijn zoekers naar waarheid; geen kenners, geen bezitters der waarheid. Dat brengt met zich mede, dat wij dus niet alwetend noch onfeilbaar zijn. Door onze wijze van werken is het ons mogelijk de gedachten van een groter aantal individuen via de persoonlijkheid, die spreekt (ik dus op het ogenblik) te uiten. Wij maken daarvan gebruik, zover als het ons mogelijk is. U kunt op deze avond alles naar voren brengen, precies zoals U zelf wilt. Wanneer een vraag door ons niet te beantwoorden is, zullen we dit zeggen. Wanneer U zilver persoonlijke dingen zult willen aansnijden, moet ik helaas vop te voren reeds U verklaren, dat hierop door geen der sprekers antwoord mag worden gegeven. Ik hoop, dat U hierdoor een klein beetje beter weet, waar we aan toe zijn. En ondanks de ietwat familiere Doorsnee-concurrentie, die ik meen waar te nemen (wie denkt er hier aan Doorsnee zo gauw?), geloof ik wel, dat we de avond dan kunnen beginnen. Mag ik U dus verzoeken om Uw onderwerp, vragen, problemen, naar voren te brengen?

+ Heeft iemand hier vragen? (stilte). Mag ik het dan aan U overlaten om een onderwerp te nemen, dat U denkt voor ons geschikt te zijn?

-Och, een onderwerp, dat ik denk, dat voor U geschikt is ... Ik zou bv. eens door kunnen gaan op die proef, waar daarnet over werd gesproken, toen ik kort voor het in trance gaan bij het medium aanwezig was. Heeft dat uw interesse? (Ja, zeker). Nou, dat is dan eigenlijk een betrekkelijk eenvoudig iets. Wanneer we tenminste onthouden, wat de mens eigenlijk is en het menselijk lichaam is. Het veranderen van kwaliteiten der materie - over het algemeen in de door U aangeduide proeven niet in belangrijke mate overigens - is mogelijk, doordat de mens in zich een zekere gevoeligheid, actieve elementen draagt. Van deze actieve elementen zijn de meest bekende en de meest ook wel het meest beachte waarschijnlijk wel isotopen van carbon, aangeduid met 14 en 16. Deze isotopen zijn radio-actief met een vervaltijd, zoals U misschien bekend is van ... eh .. pardon een halveringstijd van ongeveer 5.000 jaar. D.w.s. dat deze stoffen dus radio-actief zijn. Maar die worden in meerdere of mindere mate opgenomen door elk levend organisme en wel vanuit de atmosfeer. Het ontstaat in de atmosfeer - zoals U misschien ook reeds bekend is - door het optreden van cosmische straling in de bovenste lagen der atmosfeer. Hierbij komen verder nog kleine delen in de voeding, die evenzeer een bepaalde radio-activiteit hebben. Ik weet niet, of het bekend is op aarde, maar ook calcium nl. (samengestelde stof) kent verschillende onstabiele elementen. Calcium, zoals carbon vinden wij dus terug in het organisme. Hierdoor wordt een activiteit veroorzaakt, die o.a. een zeer sterke invloed kan hebben op het zenuwstelsel. Het resultaat is dus, dat een te veel aan kracht aanwezig is, te vergelijken bij radio-activiteit, die afgeschermd is binnen een bepaald circuit, maar waarbij de gedachte, als richtende en daardoor veroorzakende opeenhoping van deze krachten, bundeling van deze krachten op een bepaald punt van het lichaam (hoofdzakelijk zenuwknopen) het mogelijk maakt, dat de normale weerstand, die het menselijk lichaam begrenst, wordt doorbroken en een vaak potlood-dikke betrekkelijk sterke straal van uitgestoten deeltjes wordt gericht op materie in de omgeving. Het proces is dus zeer zeker niet zuiver geestelijk, maar is wel degelijk gebaseerd op stoffelijke waarden. Ik dacht, dat U het wel aardig zou vinden, om dat eens te horen. Als het U interesseert kunt U er verder over vragen. En anders kunnen we tot een ander onderwerp overgaan. (stilte)

Nou, het is nog al stil.

+ Is dit dezelfde kracht, die ook bij het magnetiseren o.a. optreedt?

- Inderdaad. Het is ook dezelfde kracht, die ook bij het magnetiseren optreedt; alleen krijgen we bij het magnetiseren nog te maken met iets anders. Elk menselijk lichaam nl. heeft een bepaald potentiaal t.o.v. aarde. En dit potentiaal is ongeveer vergelijkbaar met het lucht-potentiaal te meten op één meter tegenover aarde. Het zijn dus variërende elektrische krachten. Nu vinden wij ook weer (en nu spreek ik even zuiver stoffelijk- de geestelijke mogelijkheden van het magnetiseren buiten beschouwing latende) ... wij hebben dus een lichaam, waarin verschillende stoffen aanwezig zijn. Nu zijn sommige dier stoffen of deel-stoffen van bepaalde elementen (isotopen, zoals men ook wel zegt) buitengewoon gevoelig voor electriciteit en zijn in staat de energie daarvan langere tijd in zich op te nemen en vast te houden. D.w.s. dat het vermogen, dat de doorsnee-mens uit de omgeving door de lucht a.h.w., de atmosfeer, opneemt, geheel verschillend kan zijn naar gelang zijn eigen lichamelijke constitutie. Dit houdt in, dat een magnetiseur of magnetiseuse, die zelf niet gezond is, over het algemeen niet over voldoende van die kracht beschikt, of anders deze kracht over het algemeen niet meer juist kan ge-

bruiken en aanwenden. De genezingswil, die in de magnetiseur aanwezig moet zijn, berust op emotie. Emotie veroorzaakt trillingsverschijnselen, die beginnende in het zenuwstelsel uiteindelijk zelfs de spieren kunnen aantasten, zoals U weet. Als U een grote schrik heeft gehad bv. , dan trilt U van binnen. U noemt dat zo. Inderdaad, wanneer we dat later nagaan, dan zien we overheerste spiertrekkingen optreden gedurende die momenten; vaak nog tot 20 , 30 minuten nadien. We vinden trouwens in andere gevallen ~~analoge verschijnselen~~ ook weer ongeveer gelijkscoortige reacties, als bv. bij de zogende vrouw, waar ook door het zogen bepaalde trillingen worden gewekt in het lichaam, een lichamelijke spiertraking, die ook nog een langere tijd aanhouden. (uterus(?) eigenlijk). Dus houdt U dit even in de gaten/ De genezingswil is emotie : er moet een zekere emotionele band bestaan t.o.v. de patient. Of deze alleen medelijden is, genezingswil, gewinzucht, desnoods zelfverheerlijking, doet minder ter zake. Wel kunnen wij vaststellen, dat naarmate die emotie sterker is, een sterkere innerlijke trilling optreedt in de mens. (deze trilling hoofdzakelijk in het zenuwstelsel)/ Wanneer de magnetiseur of magnetiseuze -rekening houdende dus met de zuiver stoffelijke aspecten hiervan , waarbij de term magnetisme dus eigenlijk fout geplaatst is - in deze toestand verkeert en zich richt - hetzij met de handen, hetzij met de gedachten in nabijheid op de persoon in kwestie, dan wordt niet alleen deze normale straling overgedragen (waar we het zo even over hadden); dus een lichte radio-activiteit echter van zeer kleine omvang) maar bovendien, juist op de baan, die ... laat mij zeggen : daar-door geleidend wordt gemaakt, wanneer we te maken hebben dus met "door gedachten richten van magnetische krachten", anders over het algemeen door contact overgebracht, een ontlading van een zekere hoeveelheid electrisch vermogen in het menselijk lichaam aanwezig. Daar spelen vaak bovendien nog andere factoren een rol bij, als - om eens wat te noemen - de wijze, waarop de dwars-gestreepte spieren functionneren, die - zoals U weet - ook weer electrisch vermogen genereren binnen het lichaam. En wel door hun pulsatie. Het hart is trouwens ook zo'n spier. Wanneer wij dit alles bezien, dan begrijpen we dus, dat stoffelijk het magnetisme volledig verklaarbaar is, en dat een flux-meter voldoende zou moeten zijn om het vermogen van een mens vast te stellen. Er zitten een paar kantjes aan vast, die men misschien bijkomstig vindt, maar die toch ook wel belangrijk zijn. Nl. de wijze, waarop de persoon zelve door concentratie deze kracht kan uitstralen of onbeheerst uitstraalt geeft tevens zeer veel te kennen over diens reactie in het leven en gedeeltelijk zelfs over zijn humeur. Hiermede wordt nl. tevens vastgesteld de snelheid van reactijden denkvermogen. Een aardig iets. Dan hebben we natuurlijk nog te maken met de ... magnetiseur, die niet alleen uit eigen kracht helpt. Wij kunnen het 't eenvoudigst voorstellen, wanneer we het als volgt uitdrukken : Geestelijke kracht is in zichzelf begrensde energie met bepaalde vermogens. Vermogens, die liggen in spannings- en stromings(?)-verschillen binnen de afgesloten ruimte, waardoor bepaalde denkprocessen mogelijk worden, enz. Wanneer de geestelijke kracht een gedeelte van haar surplus-energie op een mens overbrengt, dan kan zij tijdelijk daardoor diens kwaliteiten zodanig veranderen, dat hij aan de omgeving een grotere hoeveelheid kracht onttrekt, dan normalerwijze voor hem mogelijk is. Over het algemeen gaat dat via zenuwknopen bij de ruggegraat. Deze kracht kan dan door het denkvermogen van de mens gericht worden en daardoor kan een grotere hoeveelheid van levenskracht worden overgedragen aan de persoon in kwestie. Een magnetiseur kan niet genezen in de zin van het woord, dat hij fouten wegneemt of verkeerde instellingen verandert. Hij kan slechts genezen in dien zin, dat hij aan het organisme de nodige surplus-energie ter beschikking stelt, waardoor het lichaam zelve in staat is de daarin optredende fouten te bestrijden. Is dat voldoende ? Ja, als ik te kort ben in mijn betoog, dan kunt U mij dat natuurlijk zeggen. Maar ik meen, dat ik duidelijk genoeg ben. Nog andere vragen?

+ Ja. Ik zou dit willen vragen; een magnetiseur of magnetiseuze is toch zeker gebonden aan haar - U zegt zo even "de gezondheid", - maar ook aan het klimmen der jaren. Als alles vermindert, dan zullen toch dergelijke krachten ook moeten verminderen.

- Dat is niet altijd zeker. Wij kunnen zeggen, dat die krachten verminderen, wanneer door het klimmen der jaren- zoals U dat noemt - het ouder worden dus : a. de bloedsomloop bemoeilijkt en vermindert wordt; en b. het reactievermogen van het zenuwstelsel wordt vertraagd in een aanmerkelijke mate. Voor elke magnetiseur of magnetiseuze geldt verder, dat de kracht sterk vermindert of teloor gaat op het ogenblik, dat door omstandigheden van buiten af of innerlijke beleving de interne secreties een zeer onharmonieuze werking hebben. Hierdoor wordt nl. een zeer groot gedeelte van de aanwezige kracht in het ik a.h.w. nutteloos opgeteerd in een poging om eigen evenwicht te hervinden.

+ Maar dat is toch vrij gauw in een menselijk bestaan, dat de inwendige secretie onevenwichtig t.o.v. elkaar komt te staan.

- In de praktijk is het natuurlijk zo, dat er praktisch geen mens bestaat, onder de moderne omstandigheden zeker niet, die - wat dit betreft- volkom

evenwichtig is. Leefwijze, diët en dergelijke zorgen er wel voor, dat hier regelmatig afwijkingen optreden.

+ En emoties ?

- Dat zoudt U kunnen zeggen, ja. Maar wanneer die verschillen niet zo groot worden, dat daardoor een innerlijke onevenwichtigheid of ziekte-toestand ontstaat, dat kunnen we over het algemeen wel zeggen, dat die krachten toch aanwezig blijven. Alleen, hoe evenwichtiger de mens, hoe groter de kracht.

+ Mag ik iets vragen? (Gaat uw gang). Waardoor is het, verklaarbaar, dat sommige mensen ongevoelig schijnen te zijn voor een behandeling van een magnetiseur of magnetiseuze ?

- In de eerste plaats moeten we altijd rekening er mee houden, dat de werking van een magnetiseur t.o.v. zijn sujet er een is ongeveer als de wet van commu-nicerende vaten/ omschrijft voor vloeistoffen. Er kan nooit meer kracht worden gegeven door een magnetiseur dan zoveel, dat de kracht in patient en magnetiseur tijdelijk gelijk is. Niet waar? Wanneer dus de patient sterker levenskracht, sterker animale krachten in zich draagt dan de magnetiseur, dan hebben we al direct ongevoeligheid. Punt 2 is dit : De mens verstaat de kunst om zich blind te houden voor bepaalde dingen. Aardige voorbeelden daar-van kunt U vinden, als U iets zoekt: Het ligt vlak voor Uw neus, U ziet het niet, U bent er kunstmatig blind voor. Niet waar? Een dergelijke blindheid treedt nu op, wanneer er in ons een innerlijk verzet is. Die kracht wordt wel geaccepteerd, maar wij zeggen : die kracht is er niet. We zijn dus eigen-lijk een klein beetje ~~anomal~~ (?) op zo'n moment. Met het resultaat, dat deze krachten vervloeien en verbruikt worden, zonder - wat noodzakelijk is en daarvoor is de genezingswil bij de patient plus een zeker vertrouwen wel mede een voorwaarde voor een succesvolle behandeling - zij worden gedirigeerd naar de plaats, waar zij bijzonder nodig zijn. Kijkt U eens, ik kan natuurlijk geen vergelijkende eenheden gebruiken. Maar laten we nu eens zeggen, dat je dat per pond kunt afwegen (die genezende kracht). Wanneer ik een pond genezende kracht heb en ik breng dat op een plaatsje van een vierkante centimeter, dan kan ik daar waarschijnlijk het hele weefsel zelfs reeds mee herbouwen, althans zodanig stimuleren, dat het de gezondheid weer gaat benaderen. Maar wanneer ik dat pond over het gehele lichaam ga verdelen, dan krijg ik ten hoogste een kleine verbetering van welstand. Komt er bij een verzet, een wantrouwen tegen-over de magnetiseur, wat is dan het resultaat? Dat de persoon deze verbetering wetens en willens a.h.w. - zij het dan op onderbewust vlak- van zich afzet en er niet aan wil geloven. Dit behoeft U niet zo vreemd voor te komen, wanneer we in aanmerking nemen, dat ongeveer 30 % van de zieken op aarde zich inbeelden, dat ze ziek zijn, eerder dan dat er werkelijk sprake is van ziekte. Het psychologisch proces, dat zich afspeelt bij ~~dergelijke~~ een dergelij-ke behandeling is van grote waarde. En we moeten dan ook niet vergeten, dat een werkelijk goed magnetiseur behalve de kracht ook nog het voorkomen moet bezitten, waardoor hij suggesties kan werken t.o.v. zijn sujet. Dat hoort er eigenlijk bij. ~~Enz~~ Het is geen tastbare kwaliteit, maar het ~~kanxxxxxxx~~ ~~kanxxxxxxx~~ schijnt noodzakelijk te zijn om een zeker rapport te veroorzaken tussen magnetiseur en sujet. Is het duidelijk? U moogt gerust wat meer vragen. Als U vindt, dat het niet duidelijk is, dan zegt U het maar.

+ U hebt gezegd, dat de ~~krachtxxx~~ genezende kracht van een magnetiseur is beperkt tot verschillende ziekteverschijnselen, maar de magnetiseur is niet bij machte om verschillende bestaande defecten of tekortkomingen te genezen.

- Nee, dat kan hij niet. Dat kan het lichaam alleen selve.

+ Dat kan het lichaam alleen zelf. Dus in ieder geval is dan de kracht van de magnetiseur aan bepaalde grenzen gebonden. (Inderdaad.) En hoe moeten we dan aan met andere afwijkingen, ziekteverschijnselen, enz., die toch ook wel geneesbaar ~~zijn~~ zouden zijn, of tenminste geneeslijk. Hoe zouden we dat kunnen beoordelen, of hoe moet men dat beoordelen?

- Ach kijkt U eens, U benadert het, geloof ik, op het ogenblik van een verkeerde hoek uit. Ofwel, ik heb een fout gemaakt in mijn zeggings, wat natuurlijk ook mogelijk is. Door mij werd het volgende bedoeld: Ik geef niet de genezing; ik veroorzaak dus zelf niet de genezing; maar ik geef de kracht er voor. En ik kan dat alleen doen, indien ik in staat ben voldoende kracht over te dragen om het genezingsproces te bewerkstelligen. Dat is duidelijk, ~~ja?~~ Dit is niet afhankelijk van een kwaal. Wanneer ik een sujet heb, dat zeer vatbaar is, waarbij desnoods zelfs kanker in een vergevorderd stadium optreedt, (ik noem nu expres ~~xxxxxxx~~ een van de ergste ziekten, die het moeilijkst bestrijdbaar is); dan zal deze energie, wanneer regelmatig wordt gebracht, een zekere vermindering van pijn tengevolge hebben. Het werkt dus lichtelijk verdovend. Zal deze kracht voldoende zijn om het woekerende weefsel te vernietigen? Neen. Wat gebeurt er dan wel? Het weefsel rond de kanker of de kankerhaard is over het algemeen ontdaan van zekere zouten, die voor de levenskracht, het levend reageren van de cellen noodzakelijk zijn. Door de kracht, die ik toevoeg, kan ik deze zouten a.h.w. binnen stuwen in deze cellen en hierdoor een inkapseling van het gezwel soms nog tot stand brengen. Begrijpt U ? U kunt dat aardig nagaan, wanneer U bv. een röntgen-foto

ziet van een kankerhaard. Dan zal het U opvallen, dat op zichzelf gezond weefsel rond deze haard reageert als dood. Dus anders fotografeert en anders reageert. Dat is een geval van die onttrekking van zouten. Nu kan ik niet zeggen: Ik kan als magnetiseur kanker genezen. Maar ik kan wel het lichaam in staat stellen de maatregelen te treffen, die voor de bestrijding van deze woekering noodzakelijk zijn. Begrijpt U. Daar ligt het verschil in. En voor praktisch elke kwaal is dus - mits de magnetiseur sterk genoeg is - en het sujet voldoende genezingswil kent en gelijktijdig ook voldoende vatbaar is voor de kracht van de magnetiseur (ook daar speelt sympathie vaak een grote rol in), dan zal elke ziekte door een magnetiseur mede kunnen worden genezen. Alleen moeten we dit onthouden: de genezing langs het zuiver natuurlijk proces, dat de magnetiseur bevordert, is vaak te tijdrovend. En dat is nu juist het punt, waar eigenlijk alles om draait. Een magnetiseur kan inderdaad kanker genezen. Maar vaak niet voordat de kankerwoekering zelve reeds voor het lichaam fataal is geworden. En daarom is medisch ingrijpen noodzakelijk. Begrijpt U? Een magnetiseur zou bv. slangengif tegen kunnen werken. Maar de doorsnee-magnetiseur is niet sterk genoeg om de kramp van bloedvaten te veroorzaken, die daarvoor noodzakelijk is plus de anti-toxische werking, die gestimuleerd kan worden bij verzadiging, sterke verzadiging door giften in ~~uitwasfel~~ delen van het weefsel. Het resultaat is, dat alleen sommige zeer sterke magnetiseurs - vaak daarbij ook tevens als hypnotiseur werkend - in staat zijn dergelijke dingen tot stand te brengen. Dus U moet goed begrijpen, wat ik heb willen zeggen. Ik heb niet willen zeggen, dat alleen bepaalde kwalen geneeslijk zijn door een magnetiseur, maar ik heb de opmerking gemaakt, dat deze kwalen alleen dan genezen kunnen worden, wanneer daar werkelijk ook enige ... hoe moet ik dat zeggen ... enige mogelijkheid in het lichaam voor aanwezig is; en voldoende kracht. En dan zult U mij toestaan daar onmiddellijk aan vast te knopen, dat het dus m.i. onverantwoord is, wanneer een magnetiseur zonder verdere medische controle een patiënt behandelt. Omdat de magnetiseur over het algemeen niet of niet voldoende in staat is een overzicht te verwerven van de werkelijke ziegtetoestand. De werkelijke toestand van de patiënt. Een heldersziende diagnose kan heel juist zijn, maar m.i. zitten daar toch te veel haakjes, te veel mogelijkheden tot fouten aan, om hierop volledig af te gaan. Prettig zou het natuurlijk zijn, wanneer een dergelijke diagnose zou kunnen worden gecontroleerd door een deskundige. Heb ik me iets duidelijk -ker gemaakt nu? (Ja). Blijft Uw vraag nog over? (nee, het is inderdaad duidelijk). Ja. Nou, vrienden?

+ Mag ik U iets vragen? Hoe verklaart U het overnemen dikwijls van de magnetiseur van gevoel, of zelfs tijdelijk, ~~xxx~~ al is het heel kort, van het ziektebeeld?

- Heeft U wel eens gehoord van auto-suggestie en auto-hypnose?

+ Daar heb ik wel van gehoord, ja.

- Juist. Dat is een proces, waarbij de persoon zelve zich in een toestand brengt, waarbij niet werkelijke omstandigheden zich kenbaar in zijn wezen en lichaam uiten. Kunt U het accepteren, deze formulering? Of is er iemand, die hier bezwaar tegen heeft? Geen bezwaar? Wanneer een magnetiseur met een patiënt bezig is, vooral een magnetiseur, die zelve niet of niet voldoende op de hoogte is van wat hij weet, van wat hij doet - het proces blijft dus te zeer in het onderbewustzijn - wat gebeurt er dan? De volledige concentratie op de patiënt betekent ook een concentratie op het ziekteproces van de patiënt. Dit wordt opgenomen en zo sterk in het ik verwerkt, dat het ik volledig alle beelden reproduceert - ofschoon vaak in spiegelende vorm. D.w.z., dat pijn, die bij de patiënt links optreden, bij de magnetiseur bv. rechts ~~xx~~ zullen optreden. Weerspiegeling is zeer bekend. Het meest vatbaar is de magnetiseur over het algemeen voor gevoelige plaatsen vooral in het hoofd - dus hoofdpijnen, pijn in de hersenen, etc. en verder benauwdheden of kramptoe-standen in de borstkas. Het schijnt dat deze het sterkst en het snelst worden overgenomen. Een magnetiseur echter, die kundig is, zal door dus zich eenvoudig te realiseren, dat dit niet bij hem bestaat - zelfs wanneer deze gevoelens optreden - ze in zeer korte tijd (geschat 20 tot 30 seconden) volledig kunnen verwijderen. Het zgn. afslaan en zich afnemen, wat menig magnetiseur doet, is uiteindelijk ook niet anders dan een auto-suggestieve werking, waardoor men niet in werkelijkheid de kwaal van zich afgooit of afslaat, maar voor zichzelf de indruk wekt, dat dit gebeurt, en - vertrouwend op eigen kunde - daardoor in het eigen wezen het resultaat tot stand brengt, een deel van de waan van ziekte en ziekelijke krachten achterlaat.

+ Mag ik U vragen: een magnetiseur, die dus passen maakt bij een patiënt, die een infectieus ziekte heeft, bestaat dus niet het gevaar, dat - laten we het zo maar eens plastisch zeggen - die infectie aan zijn eigen handen blijft kleven?

- Neen. Dat gevaar bestaat niet, mits hij natuurlijk die handen, zoals noodzakelijk is, wanneer we met infectie-ziekten en dergelijke te maken hebben, redelijk desinfecteert. Als U bij iemand is, die een besmettelijke ziekte heeft, dan moet U er natuurlijk rekening mee houden, dat Uw lichaam normaal vatbaar

is en zelfs gedurende de korte periode, die U nodig heeft om de gegeven krx kracht weer aan te vullen, bijzonder kwetsbaar bent.

+ Ja, maar ik bedoelde het niet zo sterk, als u zegt. U hebt het over besmettelijke ziekte. Ik bedoel infectieus, dat hoeft niet altijd direct een besmetting te zijn. Laat ik nu maar zeggen: een steenpuist, niet waar, die is is niet direct besmettelijk, maar ...

o, o, weet U voorzichtig. Furunculose is overbrengbaar.

+ Wanneer je het aanraakt.

- Door aanraking.

+ Ja, maar de passen hoeven niet aan te raken.

- De passen hoeven niet aan te raken. Maar de mogelijkheid bestaat desondanks dat bij de passes of hetgeen men vóór- of nadien doet (vaak het helpen van de patiënt) aanraking tot stand komt. En besmet. Niet waar?

+ Dus dat is onvoorzichtigheid eigenlijk?

- Onvoorzichtigheid. Een magnetiseur is m.i. verplicht, de klinische reinheid te betrachten, die een dokter ook aan zijn patiënt en aan zichzelf verplicht is.

+ Natuurlijk. Nee, het was maar mijn vraag, of inderdaad de infectie zelf - dus zonder aanraking - gaat k'even aan de handen van een -- Ik heb het altijd betwijfeld, maar ...

- Nee, dat is ... nou, ik wil het niet te scherp zeggen, ik zou kunnen zeggen: onzin - maar laten we zeggen: zeer onwaarschijnlijk. Er zijn enkele mogelijkheden, waarin dat gebeurt. En dan spelen ook daar zelf-suggestieve, auto-suggestieve processen dus een zeer grote rol in. (Ik dank u zeer).

+ U had het zo pas over de periode, dat ik een lichaam, - na het afgeven van kracht - meer kwetsbaar is. Het is mij overkomen, dat na een ernstige ziekte een korte tijd een zo grote stroom van lichtende staafjes a.h.w. op mij af zag komen, dat ik zelfs niet in staat was een boek te lezen. Wat was dat toch voor een verschijnsel?

- Nou, het was waarschijnlijk een kwestie van tekort ook aan levenskracht en verder waarschijnlijk een ietwat te kleine bloedcirculatie, vooral door de hersenen; waardoor dus de optische zenuw wordt aangedaan, oogzenuw wordt aangedaan, en hierdoor foute reacties plaats vinden. Hetzelfde als die donkere vlekken voor uw ogen.

+ Dus het had niets te maken, met wat men prana noemt?

- Nee, dat neem ik niet aan. Ik heb tenminste nog nooit gehoord, dat prana er ongeveer uitziet als een aardige cultuur van lichtende strepto-cocci. Nou, ik geloof, dat we dat ook wegbehandeld(?) hebben. Mag ik een opmerking maken? Het is voor een mens, die in de stof leeft, verstandig, wanneer hij eerst zoekt naar de stoffelijke, redelijke verklaring, voor hij overgaat tot het aanvaarden van de boven-natuurlijke. Al is het alleen maar, omdat hierdoor overschatting van het boven-natuurlijk element in zijn eigen stoffelijke wereld wordt teruggedrongen en hierdoor een reeler leven mogelijk wordt. Dus nuchterheid vind ik in dezen altijd wel aan te bevelen.

+ In verband hiermede kunt U misschien iets zeggen over Christian Science? Hoe denkt U daarover?

- Kijkt U eens, Christian Science zou heel mooi zijn, wanneer het geloof van de mens volmaakt ware.

+ pure minded ? (onverstaanbaar)

- Inderdaad. Maar Christian Science zegt: elke ziekte origineert in de geest. En wordt van daaruit op het lichaam overgedragen. Dus ben ik niet ziek, wanneer ik mijn geest kan reinigen. Daar komt het eigenlijk op neer. Wanneer ik nu eerst even dit nuchter ga ontleden, dan kom ik tot de conclusie, dat dit nooit geheel juist kan zijn. En wel om de volgende redenen: Ik ben het direct met iemand eens, dat hij zegt, dat zekere psychische zwakheid de achtergrond kan vormen voor een besmetting bv. met roodvonk of diphtherie. Maar de besmetting als zodanig tast zuiver stoffelijke waarden aan. En de genezing kan versneld worden door de geest, maar nooit geheel overwonnen, waar we hier te maken hebben met 'vreemde invloeden, die het lichaam regeren. Duidelijk? Al wat het lichaam zelf aangaat, zou - indien de mens volledig sterf was in zijn weten en zijn geloof - inderdaad vanuit de geest kunnen worden geregeerd. Het lijkt voor sommigen van U misschien ongelooflijk, maar dat is een feit. Er zijn zoveel reserve-krachten en reserve-stoffen in elk menselijk lichaam, dat een bewust en geheel overtuigd dirigeren daarvan zelfs een gecompliceerde beenbreuk in zeer korte tijd zou kunnen helen en genezen. Ik kan denken aan een tijd van 4 à 5 uur. Het klinkt waarschijnlijk erg fantastisch. Maar het is inderdaad mogelijk. En wel, omdat in het lichaam over het algemeen losse calcium er in voldoende mate aanwezig is. En is dat niet het geval, zij over het algemeen kan worden onttrokken aan andere, gezonde delen van lichaam en beenderstelsel zelfs, indien noodzakelijk. Dus de stoffen zijn er om te repareren. Wel treedt daarna een zekere verzwakking op, die door voeding en rust moet worden opgevangen. Echter de infectie-ziekte bv. kan niet geheel worden opgevangen door de geest. Alleen de strijd daartegen kan versterkt worden. Zou iedereen de gave hebben, die Christian Science als vanzelfsprekend vooruit zegt, dan zou ik het een zeer gezonde beschouwing

vinden. Een zeer juiste. Zoals de toestand werkelijk is, moet ik helaas zeggen, dat de leringen van Mary Eddy Baker geleid hebben tot zeer veel onzin, zeer veel onnodig lijden en menige fataliteit, die niet noodzakelijk was. Zolang de mens nog niet volledig op zichzelf kan vertrouwen, heeft het geen zin om dergelijke geneeswijzen toe te passen, behalve secundair; d.w.z. naast een primaire verzorging, waardoor een redelijke zekerheid volgens de huidige stand van wetenschap in de menselijke wereld tenminste bereikt wordt. U moet me niet kwalijk nemen, dat ik het zo zeg. Ik wil de leer niet kleineren; de leer zelve kan ik zeer waarderen. Maar ik ben er van overtuigd, dat de mensen niet de krachten kunnen opbrengen in doorsnee, die noodzakelijk zijn voor het werkzaam maken van de krachten, waarover die leer gaat. Het is natuurlijk heel aardig tegen U te zeggen: "Als U nu maar een atoom-motor nu hebt, dan kunt U zich in een paar uur over de gehele wereld verplaatsen. Maar als U die motor niet heeft, wat dan? Van is het dwaasheid, om tegen U te zeggen: Ja, maar verplaats je dan toch. Dat is onzin. Dan moet ik zeggen: "Neemt U dan maar een meer ... laten we zeggen een meer solide vervoermiddel, een meer ouderwets vervoermiddel. Gaat U desnoods liever lopen; dan komt U erg zekerder, dan wanneer U wacht, totdat die atoom-motor, die U niet heeft, U verplaatsen gaat. En zo is het met velen, die aan Christian Science doen.

+ Uw mening dekt precies de mijne.

- Ik ben buitengewoon gelukkig hiermede natuurlijk.

+ Mag ik U eens vragen in aansluiting hiermee, waar we nou inderdaad die atoommotor nou eenmaal niet hebben, is het eigenlijk niet zo, dat voor ons mensen, die een grote onvolmaaktheid hebben, dat die pijnen en die ziekten dikwijls louterend werken?

- Ja, dat ben ik direct met U eens. Ze werken inderdaad louterend. Maar nu kun je natuurlijk iets reinigen op twee manieren. Je kunt zeggen: Mijn hand is vuil. Ik ga haar reinigen met water en zeep. De logische methode. U kunt haar ook in het vuur steken. Ze wordt dan ook schoon. En veel pijn, die dus louterend werkt - inderdaad - is wel een betrekkelijk grove maatregel.

+ Het brengt toch wel eens mensen tot nadenken.

- Inderdaad. Het brengt mensen tot nadenken. Maar het brengt ook veel mensen tot wanhoop. Omdat hij het redelijk nadenken helemaal wordt uitgeschakeld.

+ Ja, dat ben ik met U eens.

- Dus dat is een tweesnijdend zwaard en daar moeten we erg voorzichtig mee zijn om dat te hanteren. Te zeggen: "Lijden is alleen voor de bewustwording van de mensheid noodzakelijk; dan ben ik persoonlijk - er zijn er in onze groep die er anders over denken, dat zal ik er meteen bijvoegen - maar ben ik erg voorzichtig. Ik ben er van overtuigd, dat het lijden - mits gezien in zijn juiste perspectieven, dus als redelijk voortkomend uit oorzaak en gevolg, inderdaad belangrijk is. Maar oorzaak en gevolg is een wet, die weliswaar cosmisch is, maar een aantal eigenaardigheden vertoont, die op aarde nog niet bekend zijn. Waarbij nl. blijkt, dat niet de uiterlijke omstandigheden oorzakelijk zijn en dus gevolgen met zich brengen, maar eerder reacties, innerlijke reacties, waarbij de uiterlijke toestand praktisch onbelangrijk wordt. Dat vergeet men vaak. Daardoor kunnen wij zeggen: het lijden kan voor velen louterend werken. Het kan veel tot stand brengen. Maar over het algemeen is dat een zo tijdelijke verbetering, dat het lijden de resultaten niet waard is. Denkt U maar eens aan het lijden van Nederland. Wat niemand had verwacht: heel Nederland was één, toen de Duitse bezetting hier zeer onaangename omstandigheden geschapen had. Hoe lang heeft dat geduurd? Ik meen, tot precies één dag na de bevrijding. Toen hadden we de eerste geschillen al weer. Zo gaat het vaak met iemand, die door lijden gelouterd wordt. Het is de dronkaard met zijn kater. Niet waar? "Nooit zal ik de drank weer aanraken", zegt hij. Wanneer hij wankelend is opgestaan en zijn bromo heeft gedronken, dan bedenkt hij, dat een klein glaasje misschien de ergste gevolgen nog wel weer weg zou kunnen jagen. En hij gaat rustig verder. Zo is het met de mens. Eerst wanneer een inzicht wordt verworven in oorzaken en gevolgen binnen het ik, zuiver en juist gewaardeerd, dan kan het anders worden. Dan kan zo'n mens zeggen: "Hé, ik zie, dat ik daar een volledige lever-aandoening krijg; er komt veel te weinig bloed in die lever. Ik word ziek door die alcohol. En - nu inziende, wat er de resultaten zouden zijn, neemt hij dus de waarschuwing aan. Zonder dat, wanneer een ander hem dat vertelt en hij het zelf niet inziet, lacht hij er om. Zo is het met lijden ook. Niet waar? Het lijden kan voor iemand, die het gebruiken wil, een middel tot bewustwording zijn. Maar het is niet noodzakelijkerwijze een middel tot loutering, en bewustwording van iedere mens.

+ Nee, dat ben ik met U eens.

+ Juist.

+ Mag ik eens vragen: Is het verkeerd in de wereld ellende en misère zoveel mogelijk uit de weg te gaan? Is dat verkeerd en laf?

- Och, dat

+ Bijv. als er een ongeluk gebeurt en je kunt er toch niets aan doen en je

gaat er naar staan kijken, en dergelijke dingen...

- Dat vind ik hopeloos. Dat wijst ook heel vaak op ongezonde sensatielust. Neen, ik zou het het liefste eigenlijk zo willen formuleren (ik moest er even een advies over inwinnen) : Het is niet alleen verantwoord, maar zelfs zeer gezond leven - geestelijk en stoffelijk - wanneer men alle lijden en strijd uit de weg gaat, in zoverre zij niet innerlijke waarden onmiddellijk raken of beroeren. Wanneer Uw innerlijk U zegt : "Het is mijn taak om daar te blijven staan", dan is het dwaasheid om verder te gaan. U schiept dan in Uzelve een innerlijk conflict, dat veel erger is, dan de onaangenaamheid zelf.

+ Ja, ik heb het bv. gehad met films, waar ik nooit naar toe ga. Men heeft mij eens meegenomen naar Gaslight. Toen heb ik gezegd tegen die mensen : "Jullie zijn sadisten om daar naar toe te gaan". Ik heb de hele film door die vent op zijn gezicht willen slaan en ik kon het niet doen; en wat schiet ik daar mee op? met naar zo'n film te kijken, (gelach).

+ Helaas was de uitvinding van Lumière nog in de kinderschoenen, toen ik dit aardse rijk verlaten had. Met het resultaat, dat ik nooit in staat ben geweest in persona bij te wonen zo'n schone bioscoopvoorstelling. Maar naar hetgeen ik meemaak qua gedachtenleven bij onderzoek op verschillenderlei gebied - ook dus in filmtheaters - lijkt het mij, dat een psychische aanvulling wordt gezocht door de mensen. Wanneer U zegt : Jullie zijn sadisten, wanneer je daarnaar kijkt, zegt U het eigenlijk niet goed. U zegt : Hier wordt een uitlaat voor sadistische neigingen, die je anders zoude hebben, gevonden in het aanschouwen van op zichzelf sadistische dingen. Het schijnt ook, dat er de jeugd haar eigen ferociteit voor een gedeelte afregaeert in ... hoe heet het ... Fat-West-films? Nee, Wild-West-films. Nou, dat is ook eigenlijk dus het zoeken van een compenserende factor. Ja, we raken helemaal op het terrein van de psychologie verzeild. Ik weet niet, of het U interesseert ? (ja, erg). Nou....

+ Dus de pogingen van de opvoeders en de regering om kinderen zoveel mogelijk buiten dergelijke geweld-films te houden, hebben dan nog hun nadelen ook?

- Kijkt U eens, als "antje of Pietje op een verantwoorde wijze geweld krijgt voorgezet, en zichzelf kan voelen als vertegenwoordiger van de gerechtigheid, dan zal hij alleen reeds door de suggestieve werking al zijn wilde krukkracht (want een kind is wild en hard van binnen) richten op het handhaven van het recht. Geef de bandieten de hoofdrol, het kind wordt bandiet en zal heel logisch ook dat imiteren. Wij moeten dus wel degelijk weten, wat er natuurlijk wordt voorgezet aan het kind. Maar psychologisch zit de zaak zó in elkaar : oorspronkelijk was het leven van de mens een volkomen evenwichtig iets, waarbij gevaren - dus het avontuurlijke, het riskante, de vrees - volle dig in balans werd gehouden door het aangename, de overwinning, de zegepraal, niet waar, waarbij het ik dus onafhankelijk van anderen een grote reeks emoties kon doorlopen. En deze emoties zijn lichamelijk zeer noodzakelijk. Die gaan zo ver, daar zit alles bij, tot de seksuele ervaring toe. Dit zijn noodzaken. Dat stamt uit de oude tijd, dat het menselijk lichaam werd opgebouwd. Dat wil dus zeggen, dat het gehele gedachtenproces is gebaseerd op een regelmatig ervaren van bepaalde prikkels en emoties. De opbouw van de moderne maatschappij heeft een groot gedeelte van deze prikkels en emoties geëlimineerd. Wil de mens nu toch gezond blijven, dan moet dus op een andere vorm - voor de maatschappij niet schadelijk - deze emotie of prikkel toch gevonden worden. En die krijgen wij dan dus door persoonlijkheidsprojectie in helden, die dan heldinnen ... kunstmatig allerhand dingen ondergaan, waar wij door het proces der vereenzelving de emotie uit trekken, die net voldoende is om ons in evenwicht te brengen. Zo heeft U zeker nooit gedacht over toneel en film-amusement? (Nee, nooit). Dat is inderdaad waar. Het schiept dus zekere mogelijkheden tot afreageren, zonder daad. En dat schijnt in de moderne samenleving, die bestaat uit een hele reeks verboden met enkele rechten, wel zeer op zijn plaats. Nou, ik geloof, dat ik het duidelijk genoeg gezegd heb, ja? (Ja, dank u wel). Nog meer liefhebbers met probleempjes, vraagjes?

+ U zei zo even, dat U zich bezig had gehouden met in de zaal in de gedachten te passen van de aanwezigen. Dus dat vormt dus een zekere studie. Voor Uw groep, zal ik maar zeggen.

+ Ja. Kijkt U eens. Wij zijn, zoals U wel begrepen zult hebben - geest, die zich bezig houdt ook met de wereld. Daarom wij deze taak hebben gekozen, ach, dat is een lang verhaal; en bij ieder van ons zijn er wel andere beweegredenen voor te vinden. Zij het U genoeg, dat wij ons werk ook op deze wereld bij de in de stof levende mens willen voortzetten. Wij kunnen echter nooit een juiste benadering vinden, wanneer wij niet deze mens kennen in al de - voor hem zelf onbewuste - processen der psyche, waaruit uiteindelijk zijn gedragslijn naar voren komt, bepaald wordt en door ons dan zodanig gecorrigeerd kan worden onder omstandigheden, dat zekere complexen, neurosen, enz. verdwijnen, en in daarvoor in de plaats een innerlijke zekerheid komt, die het die mens mogelijk maakt en geestelijk en stoffelijk meer verantwoord en beter te leven.

+ Kiest U die mensen uit ?

- Nee, die mensen kiezen ons uit.

+ Als ik U uitkies, dan gaat U zich met mij bemoeien?

-U heeft mij op het ogenblik al uitgekozen. U luistert naar me. (gelach).
 + Nu ja, dat heb ik gedaan, maar is die wisselwerking dan uit, dat U zich met mij bemoeien gaat?

- Die wisselwerking kan blijven bestaan. Ik zal mij nooit met U bemoeien op een manier, waarop ik Uw persoonlijke vrijheid ook maar enigszins in het ge-
 drang ben.

+ Nee, nee, natuurlijk; maar om mij beter te maken.

- Om U te helpen, wanneer ik dat kan, inderdaad. En nou moet U eens even goed begrijpen, hoe dat in elkaar zit. U heeft een begeren naar zekere waarden in het leven. U voelt in Uzelf bepaalde gebreken. Dit alles samen schept voor U een geestestoestand, die omvat meestal een klein deel van het bewust-zijn, een groter gedeelte van het onderbewustzijn plus de geest, die nog in de stof gebonden is. Dat is duidelijk. Wanneer nu deze zodanig scherp is afgesteld op een ~~groot~~ probleem, dat in mij leeft, of waar ik de oplossing van ken, dat U mij a.h.w. tot meeklinken brengt, dat wij harmoniëren, dan is het heel begrijpelijk, dat ik zal trachten om U te helpen het probleem op te los-
 sen, al is het alleen maar om daarmee dit probleem voor mijzelf geheel te verwijderen. Kunt U dit volgen? (Ja). Zo kiest U dus door Uw zoeken naar waarden, die in mij leven, mij a.h.w. En ik kan haast niet anders dan U antwe-
 woorden. Want zou ik dat niet doen, dan zou ik een deel van mijn eigen wezen en leven moeten verloochenen.

+ Dat is een erge geruststelling voor me.

- Nou, het is toch een zeer natuurlijk en een zeer logisch verloop. Voor U klinkt dat misschien allemaal nog wel wat fantastisch, maar U moet niet verg-
 geten, dat U dan ook met het leven in de geest moeilijk op de hoogte kunt worden gebracht, omdat het zo geheel anders is, dan Uw wereld. Wij kunnen het alleen maar vergelijkend beschrijven. En zoals U weet, elke vergelijking heeft de eigenschap, dat ze ergens mank gaat. Ons leven en de waarden in ons leven zijn nu eenmaal anders dan de Uwe. En daar vloeit dit uit voort. Om ons zelf te handhaven moeten wij ons uiten. En gelijktijdig om onszelf te kunnen blijven, tevreden met onszelf a.h.w. voor een groot gedeelte althans, moeten wij ook weer uiting van anderen ontvangen. In deze wisselwerking wordt een ieder opgenomen, die gelijke elementen in zich draagt, die wij in onszelven hebben, of kunnen ontvangen.

+ troon? Gelijke trillingen?

- Ja, zegt U naar gelijke trillingen. Het is een theorie, die niet helemaal juist is, hoor, maar

+ Ik ben ~~nu~~ zo bang, dat ik geen trillingen heb, die bij U corresponderen.

- Dat is een vraag.

+ Ja, dat is ook een vraag.

- En als ik daar een direct antwoord op zou geven, dan zou het een persoon-
 lijk antwoord en een persoonlijke vraag zijn. Maar wij hebben over het algem-
 neen meer gemeen met elkaar, dan we van elkaar verschillen. Dat klinkt U
 misschien ook weer erg ~~cryptisch~~ cryptisch, hè? Toch is dat begrij-
 pelijk. Uiteindelijk, ik heb dan een tijd geleden op deze wereld geleefd, maar
 dat neemt niet weg, dat ik in een groot gedeelte van mijn wezen en denken
 "mens" ben. Mijn menselijke wereld en denkwijze overgeplaatst in een andere
 bestaanstoestand, een ander bewustzijnsvlak. Dus wij hebben in ieder geval al
 de verwantschap van begeerten en angsten, die in mij minder sterk zijn dan in
 U, maar die wij beiden gekend hebben of kennen. U ziet, er is altijd wel een
 vlak van aanraking te vinden, als het daarom gaat.

+ Bij U nog merkbaar is?

- Zeker zeker. Hoe dacht U, dat ik me anders tot U zou kunnen wenden, of ~~zkt~~
 zelfs naar U zou kunnen begrijpen? Bedenk U wel: hij die geen vrees kent,
 kan de angst niet begrijpen. Zij die geen liefde kennen, zien liefde als de
 grootste dwaasheid. Enz. enz. Je kunt niet iets begrijpen of benaderen, wat
 in jezelf niet ~~kan~~ zekere mate leeft. En het feit, alleen, dat ik me tot U
 op deze wereld durf te wenden, is dus steeds een bewijs, dat zekere waarden
 van Uw wereld nog in mij bestaan, anders zou ik dat niet meer kunnen. Dan
 zouden we volledig vreemd tegenover elkaar staan.

+ Is dat misschien iets, dat wij in de toekomst ook mogen verwachten?

- Ja, die kans heeft U inderdaad. Het ligt er alleen maar aan, in hoeverre
 Uw tendenzen, bewustzijns-tendensen in U, zodanig zijn gericht, dat ze U tot
 deze wereld terugvoeren. Ze kunnen U nl. ook naar andere werelden voeren.
 Andere bewustzijns-toestanden. Het Al is veel uitgebreider, dan U misschien
 denkt.

+ Ja, maar er zijn toch milliarden en milliarden bewuste en onbewuste perso-
 nen overgegaan. Waar blijven die dan?

- Sommigen keren zelfs terug.

+ Zelfs.

- Ja, zelfs. Ik bedoel daar maar mee, dat niet iedereen, die overgaat nu
 onmiddellijk weer reïncarneren moet. Dan komen we weer op een - ik zou haast
 zeggen - afgegraasd terrein. Maar simpel gezegd is het zo: Dat reïncarnatie
 een kwestie is van innerlijk gevoelde noodzakelijkheid, niet van uiterlijke
 dwang. Of zelfs buiten ons stammende dwang. Het komt altijd uit onszelver

ort. Nou, nog meer te bepraten? U vertelt het maar.

+ Een vraag, die direct dan weer de psychologie raakt, maar die dan enigszins buiten dit onderwerp ligt, dat U nu bespreekt. Ik hoorde laatst een lezing over psychologie en toen behandelde men dan de schizofreen. En die schizofreen, dat scheen dan een patient te zijn, die voor de psycholoog bijna of niet te genezen was. En wanneer die ziekte verder voortschrijdt, dan spreekt men over de uitgebluste schizofreen. Is dat een zuiver lichamelijk proces, of moeten we dat zien als een zuiver geestelijk proces, waarbij de effecten zijn opgewekt of ontstaan in het stoffelijke lichaam? En is er nu nog mogelijkheid voor een geestelijk of een innerlijk leven voor die zg. uitgebluste schizofreen?

• Dat leven blijft altijd bestaan. De schizofreen is juist zo opmerkelijk door het feit, dat hij zijn wereldbewustwording - in den beginne althans - splitst in eigen werkelijkheid en wereldwerkelijkheid, waarbij eigen werkelijkheid uit wereldstandpunt waan wordt, geen feit. Op de duur zal de tegenstrijdigheid, die tussen beide bestaat, de persoon als zodanig uitblussen. D.w.z. het strijdelement tussen werkelijkheid en eigen werkelijkheid wordt zo scherp ervaren, dat men dit in zich besluit. Het is overigens opmerkelijk, dat dit in den beginne veroorzaakt kan worden door bepaalde giftstoffen - dus een zuiver fysieke oorzaak voor dit overigens psychisch proces aanwezig kan zijn. Het is echter niet zo, dat elke schizofreen dus te genezen zou zijn alleen door de juiste anti-toxine. Want het geestelijk proces is het belangrijkste. Maar u kunt o.a. reeds met variaties van schildklier-afwijking dergelijke processen wekken. Iets waar gebruik van werd gemaakt door sommige primitieve stammen. En ik voor mij, ik neem aan, dat het zeer moeilijk is - gezien de huidige mogelijkheden, ook al de tijd, die men aan het geval kan besteden - om een vergevorderd geval van schizofrenie te genezen. Het is echter niet zo ongeneeslijk als een volledig geval van paranoia. Daar ~~... (overstaanbaar)~~ een volledige aandoening van de hersenen. Dat is niet meer te genezen. Althans niet meer stoffelijk te genezen, laat ik het zo zeggen. Voldoende? (Ja, dank u wel.) Dus...

+ Mag ik nog even terugkomen op de vraag van de vorige vraagster over die milliarden, die overgegaan zijn, waarvan er sommigen zelfs terugkomen? Het is nl. een vraag, die ons zo vaak wordt voorgelegd: Waar blijven al de anderen? - Als ik alleen maar de opmerking maak, dat er nog een paar biljoen werelden zijn, waarop leven mogelijk is in verschillende vorm - zij het dan, ~~dat dat al~~ ook - lemaal op zuurstof-stikstof-gas ~~maximaal~~ omzetting gebaseerde werelden zijn. Maar goed. Dus stoffelijk alleen al is er incarnatie-mogelijkheid voldoende. Er worden steeds nieuwe werelden geboren, er gaan steeds oude werelden onder. Uw eigen wereld is maar een heel klein onbetekenend stukje in de grote cosmos en niet de enige wereld, die degenen, die met zo iets naar voren komen, zich voorstellen, dat deze aarde is. Punt één. Dit echter is nog niet voldoende. Want wij kennen de verschillende bewustzijnsvlakken, die wij desnoods technisch kunnen uitdrukken als dimensionaal verschillende ervaringswerelden. Dan hebben we verder nog de tijd, die als functie van ruimte, afmeting kan worden, waardoor tijds-incarnaties in tijds-bestaande vormen mogelijk wordt voor elk bewustzijn. Daar heeft U zeker nog nooit over gehoord, hè? U zit zo gek daarover te kijken, eventjes. (Ik kan me er geen voorstelling van vormen op 't ogenblik). Nou, laten we heel eenvoudig nemen, niet waar. Een geest, die erg van rooverij houdt, aan de andere kant graag een held is, gaat terug langs de tijd- of zoals U het misschien noemt een cosmische herinnering - tot hij de fase vindt: Piet Hein. Waarop hij dan beide ambities in één verenigt, en leeft als Piet Hein; daarbij volgend het schema van het leven Piet Hein, maar erarend volgens eigen bewustzijn. Dat is ook nog een mogelijkheid.

+ En die verschillende dimensionale ervaringsvlakken, kunt U daar een voorbeeld van geven? Ik kan me daar ook geen enkele voorstelling van maken.

- Ja, dat wordt lastiger. Stellen we voor, dat elk voorwerp, dat hier is, in deze kamer, er één dimensie bij heeft - onverschillig welke die is - dan ziet de hele kamer er anders uit, niet waar. Dat kunt U zich voorstellen. De gehele waarde verandert. Al hetgeen daarin gebeurt, krijgt een andere zin, omdat de relaties onderling van de voorwerpen heel anders worden. En ook van de personen natuurlijk als gevolg hiervan. Wat is het resultaat dan? Dat als één van U hier plotseling vier-dimensionaal zou gaan ervaren in deze normaal drie-dimensionaal bestaande wereld met een uit het bewustzijn aangevulde overigens denkbeeldige vierde afmeting (voor U tijd), dan zou die persoon hier niet meer passen. Hij zou U niet meer kunnen bereiken, beroeren of aanzien, want hij leeft in een geheel andere wereld. Hij zou voor U ook niet meer bestaan op het moment, dat hij zich in de vier-dimensionale relatie plaatst tot zijn vier-dimensionale wereld. Dan wordt hij voor U een andere factor. Dat kunt U begrijpen, ja? (ja). Stel nu verder bv. eens afmeting. Afmeting of massa is uiteindelijk een zeer relatieve waarde. Als dat zo wordt gezien, dan is het mogelijk, dat er hier ergens, bv. in die vingernagel, die ik hier heb, dat verhoorde stukje huid, een atoompje is, waar rond zich ook een bewoonde planeet beweegt. Het is een beetje fantastisch, hoor. Maar ... als mogelijkheid. Dan zou zo iemand in een heel andere dimensie leven. ~~De~~ ^{De} ~~behandelingen~~ ^{van de}

mens, die die nagel heeft, zou bepalend zijn voor het leven van zijn Al. Als die nagel geknipt wordt, is de wereld dood. Het is een voorbeeld, hoor. Denkt U niet, dat dat werkelijkheid is. Het is een voorbeeld. Maar kunt U zich dan voorstellen, hoeveel verschillen er zijn? Stelt U zich voor, dat iemand materieel zodanig anders van structuur wordt, dat bv. de lichtdruk (dus de stuwning van de straling licht) invloed heeft, dan verandert het totaal de hele wereld. er zouden wezens kunnen bestaan bv., die licht ervaren als energie. En voor wie duister een mogelijkheid tot waarnemen wordt, waar het voor U juist de mogelijkheid tot waarnemen wegneemt. Ik noem maar een paar voorbeelden. Voorbeelden, zuiver voorbeelden, zonder meer; geen werkelijke toestanden, die ik bespreek. Als U zich dit nu zo voorstelt, dan kunt U wel begrijpen, dat er heel veel mogelijkheden zijn. Elke mogelijkheid, die ik nu genoemd heb, zou niet slechts één, maar een paar biljoen-tal werelden kunnen betreffen. Nu spreek ik nog niet eens over onze sfeer, waarin het bewustzijn - althans grotendeels - blijft bewaard, maar waarin de toestand geheel anders is, doordat er geen vaste vorm meer bestaat; En plaats eigenlijk bepaald wordt door concentratie van bewustzijn op een bepaald punt. Ik kan nog verder gaan. Nu kan ik gaan spreken bv. over diegenen, die bewust leven binnen de grote krachten, die dat Al uitmaken, waarin alles gevormd wordt. En die zich dus van de materie als zodanig niet meer bewust zijn, omdat die materie voor hen is geworden: ledige ruimte, afbuiging van hun eigen wereld, het krachtveld.

+ Ja. Dus als ik het goed begrepen heb, zit de denkfout hier, dat we de mens altijd aan een bepaalde vorm binden; en als we het alleen konden zien als bewustzijn, dan kon dat ook geconcentreerd zijn in een electron van een atoom. - Misschien in een nog kleinere ruimte; maar het zou ook een hele zon kunnen zijn. Uiteindelijk het mens-zijn vereenzelvigen met een lichaam brengt ons er toe iedereen "mens" te noemen. Alles wat de gestalte heeft van de homo sapiens, of iets, wat er naar op lijkt, is "mens". Dan zouden we bv. niet mogen spreken over het ras der ajen, maar over het ras der behaarde bijna-mensen. Niet waar? Dus als we dat aan vorm gaan binden, maken we een grote fout.

Wat maakt de mens tot mens? De vorm van denken en bewustzijn, waardoor hij zijn superioriteit heeft weten te verwerven t.o.v. de andere dieren (in deze korte periode). En ten tweede, zijn vermogen om bepaalde geestelijke factoren mede in te schakelen in zijn stoffelijk wezen en omgekeerd: Stoffelijke waarden te projecteren ook in zijn eigen geestelijk bestaan. En wanneer U dat mens noemt, dan is de vorm verder onbelangrijk. Uiteindelijk moeten we zó denken: degenen, die spreken hierover, die hebben het over "ziel", over levenskracht. Goddelijke levenskracht, goddelijke kracht, adem Gods. Maar die adem Gods bestaat in alles. Dan kan dus in alles een menselijk bewustzijn bestaan. Maar de bewustwording zal afhankelijk zijn van de omstandigheden, waarin het bewustzijn wordt geplaatst.

+ Mag ik nog even evenstellen - het is misschien erg dom - U zei zo even: "U kijkt erg verwonderd tegen mevr. Br., de vorige spreekster. Nou wou ik U vragen: "Waarom gebruikt U wel de spraak, de mond van het medium om te spreken maar niet de ogen; want U ziet haar wel, maar U kijkt niet. U heeft Uw ogen dicht.

- Zien is in dit geval eigenlijk geen juiste uitdrukking; ik neem waar. Ik laat de ogen dicht, omdat bij het openen der ogen een groter gedeelte van het zenuwstelsel van het ledium zou worden beïnvloed en dus door mij zou moeten worden beheerst. Verwijl ik dan op het ogenblik door een groot gedeelte uit te schakelen, a.h.w. gewoon tot ongevoeligheid te doemen, daarbij ook de ogen dicht houd - (ik kan ze wel opendoen, hoor; ik kan zelfs de pupilillen naar beneden draaien, maar dan krijgt U toch een starende, verglaasde blik). Maar ik neem geestelijk waar. En nou is het leukste van het geval, dat de uitdrukking van het gezicht lang zo sterk niet was, als de plotseling verwarde gedachte. Weet U, waar dat op leek? Op iemand, die heel hard achter een tram aanloopt, in de hoop hem te halen, (gelach). Het is geen hatelijkheid, hoor. Het komt bij ieder ander ook voor. (Ja, dat klopt wel). Zó, ik hoop, dat U het ook met mij eens zult zijn, dat het aardig juist is. (Ja, dat was het zeker). Juist. Dus zo kan ik dus die impulsen waarnemen. En dat is voor mij veel belangrijker. Want dan kan ik zien, waar ik een zeker begrip vind en tracht - juist met dit begrip - zoveel mogelijk verder te werken; zonder daardoor de anderen direct af te stoten. M.a.w. gesteld, dat mijn woorden de tram zijn, dan moet ik zorgen, dat er steeds weer een halte is, waardoor men mij kan inhalen. Begrijpt U. Gelijktijdig, dat degenen, die reeds in de tram zitten, zo snel mogelijk naar het einddoel worden gevoerd.

+ Wat is dat einddoel?

- Dat einddoel? Dat einddoel is: Mens-zijn in de volste zin van het woord. Niet dus stoffelijk mens, maar "mens" zijn. D.w.z.: vrede in Uzelf vinden, afstand doen van valse vooroordelen en waarderingen; daar tegenover een volledige uiting van het eigen wezen op tegenover het ik verantwoorde wijze in de wereld tot stand leren brengen. Hierdoor een vergaren van een zodanig geestelijk bewustzijn, dat de persoonlijkheid - zichzelf kennende - elke verandering van bewustzijnsvlak kan doorstaan zonder grote schokken. En daarin zijn eig

wezen wederom kan uiten en zo zijn eigen taak in de schepping volbrengen.

+ Dat is heel ver. Zo ver zijn wij nog niet.

- Dat is heel ver. Nou ja, U heeft weer se'n haast, omdat U denkt aan Uw tijd. Als ik aan die tijd zou moeten denken op het ogenblik - en dat moet ik zo dadelijk gaan doen - dan moet ik zeggen: het wordt langzamerhand tijd voor een kleine pauze. Maar ... U bestaat eeuwig, d.w.z. zolang de kringloop van dit Al blijft voortbestaan, bestaat U. Ik heb de tijd, U ook.

+ Wanneer wij nu geesten aanroepen, bekende geesten, luisteren die naar ons?

- Ja, ze zouden misschien naar U luisteren, maar het is toch niet erg gewenst, dat U bekende geesten aanroep. Want wanneer U behoefte heeft aan die geest en die geest kan - zij is in harmonie met U - dan komt zij vanzelf. Dan hoeft U niet te roepen, dan is zij er.

+ Ja, roepen met de geest dan.

- Ja, wat U noemt: roepen met de geest. Inderdaad. Maar dan is zij er, ook zonder het roepen, wanneer de behoefte bestaat. Maar wanneer zij haar eigen ontwikkeling doormaakt en in een fase verkeert, waardoor zij moeilijk a.h.w. weg kan, terwijl U door Uw geconcentreerde ontwikkeling op deze geest - het roepen met de gedachte, zoals U het noemt - deze geest het onmogelijk maakt haar eigen voortgang verder door te maken, dan maakt U zich tegenover die geest schuldig. Daar heeft U dus niet het recht toe. Ik hoop, dat U me niet kwalijk neemt, dat ik het zeg. En wilt U dus iets van de geest gedaan hebben, wendt U zich tot de Directie, niet waar, bidt U tot God. Dat is het verstandigste. Want vanuit God is alles geboren, ook alle geest; en in de naam van God zal elke geest, die naar God toestreeft, zeker antwoorden, zodra er maar enige harmonie is tussen Uw wezen en het wezen van die geest.

+ Mag ik ~~hier~~ hier nog één ding over vragen: het uitzenden van sympathie zonder bepaalde wensen, dat kan toch nooit kwaad, nooit iemand hinderen?

- Nee, dat kan nooit iemand hinderen. Natuurlijk niet. Het uitzenden van kracht zonder verdere directieven evenmin. Het is juist het dwingen tot bewustzijn op een bepaalde plaats, of het richten van het wezen van een geest, door Uw eigen kracht (voor zover U dat dan kunt) op een bepaald doel, dat schadelijk kan zijn. En het resultaat betekent vaak: het ontstaan van een disharmonie tussendeze geest en U, waardoor Uze ve - a.h.w. weerkaatst - deze schade zelf ook ondergaat.

U zegt: zonder directieven. Maar een uitgezonden gedachte van sympathie is in ieder geval gericht op een bepaalde persoon.

+ Ze is gericht op de persoon. Maar ze geeft geen directieven, geen richtlijnen voor die persoon. Zij drukt slechts welwillendheid uit. (Ja, dank U wel).

- Mine vrienden, ik hoop, dat U het niet erg vindt, dat ik U zo langzamerhand ga verlaten. Wij hebben aangenaam met elkaar gecauseerd over verschillende onderwerpen. En ik hoop, dat ook mijn opvolger bij U dezelfde rijkdom aan vragen en problemen zal kunnen vinden en U bij hem misschien zult vinden een antwoord dat voor U belangrijk is. Ik wens U allen een goede avond verder en ik geef het medium vrij. (Dank U wel.)

Goeden avond, vrienden.

Nou, dan kunnen we het verdere gedeelte van deze avond wel gaan besteden, denk ik, aan vraag- en antwoordspel. Als er tenminste vragen zijn. Vragen geef ik niet; alleen de antwoorden.

+ Uw voorganger vertelde, dat hij ongeveer gestorven was, toen Lumière (overstaanbaar; waarschijnlijk nog niet naar voren was gekomen). Maar uit de woorden bleek, dat de spreker volledig bekend was met het huidige wereldbestel zelfs en zelfs terminologie gebruikte, die vrij recent eigenlijk naar voren is gekomen, zoals atomen en zoals tram en tramhalte.

+ Laat ik U één ding zeggen: We zijn vaak meer up to date, dan de doorsneemensen zelf. Het is voor ons ook heel makkelijk. Weet U, wat het is? Wij lezen de gedachten van de mensen af, wanneer dat nodig is. Niet dat we gaan doordringen in Uw diepste geheimen. Daar zijn we te decent voor. Maar zo ... U loopt over de wereld heen, U heeft Uw gedachten daarover; dat lezen we af. Termen? ... Och, in de eerste plaats hebben we de beschikking over de hersens van het medium, waarin een zeer behoorlijke woordenschat verborgen zit. Dus we hebben al een zeer grote keuze. En wanneer dat nodig is, kunnen we dat nog aanvullen met woorden, die U heeft. Want we kunnen uit U ook wel iets putten, wanneer het nodig is. Niet waar? Wij hebben voldoende. Ik kan zelfs verder gaan dan U op het ogenblik, als het nodig is, hoor. Als ik over atomen ga spreken, dan kan ik nog gaan spreken over de inhoud van atomen, de samenstelling daarvan, de werking, verval en opkomst van het atoom, enz. Maar ja, dat wil ik U natuurlijk niet aandoen. U moet zo rekenen: Voor ons is deze wereld eigenlijk onze werkplaats. En als je in een werkplaats alleen maar weet, hoe die er veertien dagen geleden heeft uitgezien, dan ben je geen goed werkman. Niet waar? Dus is het onze taak om zeer bij te zijn op deze wereld, zó bij, dat we meestal wat feiten-materiaal betreft, iets dichter bij de werkelijkheid staan dan U, omdat wij al dingen vernomen hebben, die U nog niet weet. Begrijpt U? En zo kunnen we zelfs verder gaan en ontwikkelingen van de wereld vooruit schetsen desnoods - niet dat ik het doen zal - maar als het nu nodig is, dan kun je dus vooruit gaan kijken. Dan kun je zeggen:

Kijk, die en die ontwikkeling, daar en daar gaat het heen. En dan is het helemaal niet moeilijk, om zo'n beeld te krijgen van de wereld, die bv. een jaar verder ligt. Dat gaat allemaal. En omdat we dat weten, dan z' en we vanzelf, hoe de mensen er op reageren, dan wordt onze woordenschat ook moderner en - wat meer zegt - zijn we niet alleen meestal bij, maar zelfs iets vóór. Een voordeel van de geest. Is het duidelijk genoeg? Of wilt U er meer over weten? + Is het dan volgens lijnen van gelijdelijkheid en van oorzaak en gevolg, dat U dat vooruit weet te bepalen?

- Nou, laten we het zó zeggen : De massa heeft een zekere traagheid van reactie. Dat weet U , hb? Dus de snelheid van reageren van de massa ligt op ongeveer een tiende van de reactiesnelheid van het individu. Wanneer zich dus een proces afspeelt, waar de normale mens een jaar over doet, dan weten we, dat over tien jaar dat proces, dat toegt begint te nemen bij de individuen in de massa aanvaard zal zijn. Niet eerder. (ja). En dan trekken we daaruit de conclusies t.o.v. het sociaal bestel, politieke ver'oudingen, economische ontwikkeling , en dan hebben we een beeld, van wat de wereld dan zal zijn.

+ Dat is dan een verlangzaamde film, dat U dan.....(onverstaambaar)

- Ja, zokunt U het zeggen. U kunt ook zeggen, dat wij eigenlijk in het bezit van zoveel gegevens zijn, dat we kunnen speculeren op de toekomst zonder risico.

+ Tenzij er speciale feiten naar voren komen en een speciale verandering plaats vindt.....

- Inderdaad. Er zijn dus inderdaad mogelijkheden, die door ons niet worden voorzien. Maar vergeet niet, dat we heel wat dingen zo kunnen gadeslaan. In de eerste plaats weten we, wat de doorsnee-mens is. En dat is nog al makkelijk uit te vinden. Je weet dus: op het ogenblik zijn dat soort mensen eigenlijk aan het bewind. Dat zijn de stuwkrachten van de moderne maatschappij . Punt één.

Punt twee : de doorsnee-karakter-ontwikkeling en karakter-uiting liggen ligt op het ogenblik in die lijnen. We weten, welke cosmische invloeden optreden, later we zeggen in de eerste paarhonderd jaar. Dat kun je berekenen. En tenzij de aarde ten onder zou gaan, kunnen we rekenen, dat die ontwikkeling verder gaat. Dan hebben we dus al een heel groterhouvast. Maar ik geef toe : wanneer er bv. een meteor zou komen, niet waar, in botsing met deze wereld, een heel grote meteor dus , die een heel werelddeel zou wegslaan en daardoor de aard-as zou doen veranderen, grote vulkanische uitbarstingen zou veroorzaken, enz. dan zouden we dat waarschijnlijk pas een dag of tien van te voren weten.

+ En zou de geest dat overleven? (Hb?) Zouden de geesten dat overleven?

- Ja, wij hebben het geluk, dat als zo'n meteor op ons af komt, dat hij rustig door ons heen gaat, zonder dat het ons ook maar één haar krankt (aangenomen, dat we haar hebben, waar ik zo zeker niet meer van ben) (gelach). Maar U weet dus misschien, wat ik bedoel. Wij zijn geen voorstellingswereld, wij zijn werkelijkheid. Maar een werkelijkheid, die door het grof-materiële niet benaderd kan worden. Daarentegen zijn wij weer kwetsbaar voor geestelijke invloeden, die U niets doen natuurlijk. Maar ja, .. sterfelijk zijn we natuurlijk niet.

+ Ik dacht, dat tijd een begrip was, dat aan deze aarde gebonden was. U spreekt daar : dan weten wij dat op z'n hoogst tien dagen ter voren, maar wat is in de geestenwereld dan tijd?

- Nou ja, wat zijn tien dagen voor U ?

+ Zon en maan, téen rondwentelingen van de aarde.

- Tien wentelingen van de aarde om haar as. Zodat U ziet, dat die tijd voor ons helemaal geen persoonlijke tijd behoeft te zijn; en desalniettemin als eenheid kan worden aangenomen, aangezien we de onderlinge verhouding kunnen zien van de aardrotatie tot de voortbeweging van een planeet in de ruimte bv. of een meteor in de ruimte. Maar tijd bestaat er voor de geest ook wel, hoor. Alleen een andere tijd. Het verschil tussen de tijd van de geest en van de stof is eigenlijk deze ; De geest telt haar tijd in emoties, dus in belevingen. Wanneer zij een tijdlang niets beleeft, dan zegt dit haar niets. Dat is geen tijd; dan leeft ze niet. Dat valt gewoon uit. Voor U daarentegen is tijd gelimiteerd, doordat de omwenteling van de aarde en de onderverdeling, die U heel handig door kalenders en klokken heeft gemaakt, niet waar, voor U bepalend is voor het tijdsverloop. U heeft dus een tijd, die buiten U staat. Wij kennen alleen de persoonlijke tijd. Die kent U ook. U heeft ook Uw persoonlijke tijd. Loopt U maar eens eventjes te wachten, dan moet U eens kijken, hoe lang 5 minuten ~~duurt~~ duurt. Hb? De tijd valt me lang, zegt de mens wel eens. Maar hoe kan dat hou? De tijd is en blijft toch de tijd? Dat kan alleen, wanneer er van binnen een andere tijdswaardering zit dan in de wereld buiten U. En dan kan een moment inderdaad een eeuwigheid worden. En een eeuwigheid tot een moment. Wat dat betreft: vraagt U maar eens aan jongges/ mensen, die zo gezellig samen wandelen. Ze gaan helemaal in elkaar op; ze zien het hele landschap niet. En op een gegeven ogenblik ontwaken ze even uit hun semi-trance, kijken op hun horloge of op de klok, en zeggen : Is het al zó laat? Nou moet ik gauw naar huis. Laat degehen, die jong geweest zijn of jong zijn, het maar eens ontkennen, dat het voorkomt. Persoonlijke tijdswaardering, mijne vrienden. Waar dus het persoonlijk

ervaren geheel anders is dan eigenlijk de tijdsberekening van de wereld. Nou ja, en omdat dat nu zo simpel is, kunt U zich misschien voorstellen, dat wij een dergelijk - niet precies gelijk, hoor - maar een dergelijk tijdservaren kennen, waardoor bij ons momenten van bewustzijn achter elkaar, dus in een volgorde in het bewustzijn worden geregistreerd. En dat geeft dan het tijdsverloop. Je kunt zeggen: er zijn 100 man. Die 100 mensen kunnen door een poort in één stap allemaal binnen zijn. Dan heb je iemand, die zeer bewust is. Die kent geen tijd, die kent alleen de handeling, de stap. Maar ja, wij zijn zo groot nog niet. Bij ons zijn het smalle poortjes. En als er 100 man komen en elke man voor een gebeurtenis, dan lopen ze in de ganzenpas achter elkaar - nou ja, ganzenpas, misschien slenteren ze wel, dat gebeurt ook wel eens; en ze lopen misschien niet erg in de pas ook - ; maar ze moeten één voor één door dat poortje. Wij ervaren dus niet de handeling, de stap, maar 100 keer: een stap. Begrijpt U? Dat is het verschil. Is het duidelijk geworden?

+ U zei zo even: Ik weet niet, of ik haar heb. Wat bedoelt U daarmee? Ik heb gelezen (bij Findley bv.) dat de geest van alles heeft, wat wij hier ook hebben. Is dat zo? Ze zaten hun nagels te polijsten, las ik zelfs. Is dat zo? - Ja, dat is nou weer een kwestie van wat denk je, dat je bent. Laten we het zo zeggen: Geest is eigenlijk een soort amorphe massa, die elke vorm aanneemt van de gedachte, waarin zij gegoten wordt. Kunt U zich dat voorstellen? (ja). Wanneer ik aan mijzelf dus denk als iemand met lang haar, dan heb ik lang haar. Want mijn wezen drukt zich dan uit in de vorm van een persoon met lang haar. Maar zou ik er nu aardigheid in hebben om het volgende ogenblik voor te stellen, als een ruisende palmboom, dan ben ik een ruisende palmboom. Want ik denk, dat ik ben, ben ik. Dat gaat zelfs nog heel wat verder. Het is nl. zo, dat mijn waarnemingsvermogen in de geest geheel anders is geworden dan het in de stof was. Waardoor ik niet meer objectief iets kan waarnemen - zover als de stof dan objectief kan zijn - maar volledig subjectief. D.w.z. dat ik in hetgeen rond mij is, de beelden, die in mij aanwezig zijn, projecteer. En meen die buiten mij te zien. Ik heb dus a.h.w. mijn eigen wereldje buiten mij. En alleen, wanneer ik gedachten uitwissel met een ander, dan kunnen wij komen tot iets, wat wij gezamenlijk zien. Maar... stelt U zich nou eens voor bv. dat een Inlander verteld moet worden, wat sneeuw is. Wedden, dat als die Inlander dat in de geest moet leren, dat hij zich ten hoogste voor zal stellen: koud zout? Verder komt hij niet. De kristalvorm, de vlakvorm, enz. zegt hem niets. Maar hij vindt dan een voorstelling, die daar ongeveer mee overeen komt. En nu gaan een Eskimo en zo'n Inboorling dus samen zo'n wereld van sneeuw en ijs bouwen. Dan is het voor die Eskimo de koude wereld, die hij gekend heeft. Maar voor die neger is het een samenstelling van glas, wit glas en zout. Begrijpt U. En dan delen ze daarin bepaalde ervaringen, maar ieder heeft zijn eigen waardering voor die wereld. Een Eskimo vertellen, wat een cocospalm isbv. zal die Inboorling weer heel erg moeilijk zijn. Hij zal hem misschien kunnen vertellen: Ja, er zijn boompjes; en dan denkt zo iemand aan een berkje, bv., die nogal ver Noordelijk voorkomen. En wanneer er dus gezegd wordt "boom", denk je aan het berkje. Dan zeggen ze: Ja maar er hangen cocosnoten in. Ja, wat zijn cocosnoten? O ja, dat zijn van die hele grote dingen in een bolster. O, nou ja, dan ziet hij daar zo iets van een levensgrote of veel grotere berk op de duur en dan langzaam, beeldje na beeldje, door vergelijking met bekende waarden, kan uiteindelijk door die twee een beeld worden gebouwd, dat inderdaad een cocospalm nabij komt. Ook voor de Eskimo. Zo werkt dat dus. Dus je ziet eigenlijk alles, wat je zien wil. Laat ik het zo maar zeggen. Daarom hebben sommige geesten het ook zo te kwaad met demonen. Weet U, een demon is een entiteit. Maar ik zie er in, wat in mijzelf leeft. En wanneer de hoogste geest komt bij iemand, die erg schuldbeust is, dan zegt hij: O, dat licht, dat is vuur van de hel. Dan ziet hij al meteen een paar horentjes, niet waar, en een sik daarbij en een paar bokspoten. En dan loopt hij erg hard weg van die hoge geest. Want hij ziet er een duivel in. En hij realiseert zich niet, dat hij zelf dat beeld geeft aan die entiteit, die hij weliswaar waarneemt, maar waarvan hij de vorm niet onderscheidt. Als hij nou de moeite zou nemen om eerst het gedachtebeeld van die ander in zichzelf te ontvangen, dan zou hij waarschijnlijk een juistere voorstelling krijgen. Kunt U dit zich voorstellen zo? Dus nu dat houdt in, dat nagels polijsten bv. heel goed mogelijk is. Er is bij ons een van de sprekers, die zat een paar jaar geleden nog regelmatig in de soos. Daar zat hij een borreltje te drinken. Een sigaartje te roken en te praten. Toch sprak hij toen ook al voor ons. Maar dat was zo'n deel van zijn gewoonte; hij kon zich geen leven zonder dat voorstellen. En dus was het er - voor hem. Maar op diezelfde plaats, waar voor hem die sociëteit was, was voor een ander misschien een weide, een landschap. Kunt U zich dat voorstellen?

+ Maar ik heb er ook in gelezen, dat kinderen, die zich geen voorstelling van een school hebben, daar op school gaan. Is dat zo?

- Ja, wat noemt U school? Als U zegt "school" zoals hier een school...nee. Dat is de ten hoogste een voorstelling. Als U wilt zeggen, dat geesten, die niet bewust zijn - ik spreek nu expres niet over kinderen - maar geesten, die

niet bewust zijn, onderricht krijgen, zodat zij leren de gedachten te delen van anderen - hetzelfde proces, dat ik had over die Eskimo en die neger, die met elkaar bezig waren om elkaar hun wereld te tonen, - dan is het juist. Maar .. ja, weet U wat het ellendige is... ten eerste, als je spreekt tot deze wereld, dan moet je je altijd weer uitdrukken in beelden, die deze wereld kent. Dan zeg je bv.: kleine kinderen, die overgaan, die spelen op een weide, onder toezicht. Dan zeggen ze: Hé ja, dat is leuk, dat is lief; dat vinden ze allemaal aardig op aarde. Dan ben je erg geneigd om dat beeld te blijven gebruiken. Maar is die weide er wel? Zeker niet, zoals U ze zich voorstelt. Want zij wordt gebouwd uit een voorstelling van schoonheid, zoals die in die kinderen leeft. En spelen; denkt U, dat ze ringelreien, dansen of zo iets? Nee, ze proberen met elkaar voortdurend gedachten te wisselen. En uit die gedachten komt er een spelletje. Laten we zeggen bv. de één denkt aan een haas. Dan denkt een tweede er ineens heel lange poten onder. Dan wordt het een wanstaltig die; dan lachen ze zich dood (nou ja, zover als je dan als geest dood kan gaan, wat niet erg ver is, hoor). En dan komt er een volgende die geeft dat ding opeens een olifantsslurf. Dat gaat net zo inag goed, tot een der groteren ingrijpt en met zijn grotere gedachtenkracht het beeld terugbrengt tot het konijn bv. Die zegt: kijk, daar zijn we mee begonnen, nou scheid den we er ~~xxxxxxx~~ mee uit ook. Want alles is gedachtenkracht. Op die manier bestaat het. Maar ja, er zijn heel veel geesten, die tot deze wereld spreken hierover, die zichzelf eigenlijk niet bewust zijn van die verschillen in opvatting, die er bestaan. En daardoor hun eigen beeld (wat ze zelf projecteren van onze wereld) gaan meedelen als de heilige waarheid aan de mens in de stof. Ja, dan kom je tot een heel grote misvatting natuurlijk. Want dan gaan zij hun persoonlijke waarheid verkondigen. En dan komen ze ongetwijfeld met een hele hoop andere geesten in tegenstrijding - spraak.

+ Mag ik nog een vraag stellen? (Zeker). Hoe bouwt de geest zijn rede op? Wij bouwen al onze uitingen op door onze hersenen. Maar aangezien ~~xxx~~ je als geest geen hersenen hebt .. ~~xxxxxxx~~ - Nee, gelukkig niet, zeg. Het is een erg ingewikkelde en trage machinerie, hoe mooi die ook is. Ja, dan moet ik eigenlijk eerst beginnen met iets te vertellen over het wezen van de geest. Eh ... nou ja, ik zal het proberen. In ieder geval ik zal proberen om het zo eenvoudig mogelijk te doen. Kunt U zich voorstellen, dat er kracht is, een krachtveld. Ja, hè? Kunt U zich dan voorstellen, dat ik een deel van dat krachtveld zo in werking breng, dat het t.o.v. de rest van dat krachtlijnenveld is afgesloten? Kunt U zich dat voorstellen?

+ Nee, niet helemaal.....

+ Nou, laten we het dan heel simpel nemen. Nog simpeler. Stelt U zich nou eens voor, dat ik een kraut ben en dat ik krachtlijnen kan buigen. Ik heb hier een magneet met al die krachtlijnen. Dat veld is tamelijk egaal. Nou neem ik een paar krachtlijnen er uit en die ga ik rondbuigen, dat het een kringetje wordt. Dan hebben die krachtlijnen dus met de rest van dat veld geen contact meer.

+ Maar ze beïnvloeden (?).

- Ja, daar komen we nog. Maar ze hebben dus geen contact meer. Ze maken geen deel meer uit van het grote geheel, maar het bevindt zich temidden daarvan. Wanneer ik nu daarbuiten iets verander, dan zal er in deze cirkel ook iets veranderen. Dat is ook duidelijk, hè? Stel nu verder, dat ik een zeker immane nest magnetisme heb. Dus een blijvend magnetisme. En dat die invloeden zeer sterk op elkaar volgen. Wat krijg ik dan? Dan krijg ik bepaalde magnetische verdringingsverschijnselen in een besloten veld. Ja, kunt U het volgen? Ik hoop, dat ik het niet onduidelijk zit te vertellen, hoor. Maar het is een heel moeilijk chapter. Nou, als U zich die voorstelling nu eventjes voor ogen houdt, dan kunt U misschien begrijpen, wat ik zeg, wanneer ik ... eh .. geest uitdruk in de eerste plaats als "ziel": d.w.z. een deel van de goddelijke kracht, een deel van de Al-kracht, dat tijdelijk t.o.v. die Alkracht begrensd is en in zichzelf besloten. Het leeft er midden in, maar het heeft geen direct deel meer er aan. Het is in zichzelf. Het is een entiteit geworden. Dat kunt U zich voorstellen, ja? Stelt U zich nu verder voor, dat er buiten voortdurend dingen veranderen. Dan zal binnen in die kracht ook een verandering van verloop plaats vinden, niet waar? Maar nu is het eigenaardige, dat het verloop wervelingen weer binnen deze entiteit teweegbrengt, die a.h.w. afgesloten kleine gehelen vormen, bepaalde patronen; het is net, alsof die kracht kristalliseert. Is dat duidelijk? Nee hè? Dat is jammer. Hoe moet ik dat nou zeggen? Ja, ... weet U, het is erg ~~ni~~ lastige materie, omdat als je een mens zegt van een kristal, een krachtvorm, dan kan hij zich dat niet voorstellen. Nou, laten we het dan maar zo zeggen: U kunt zich een atoom voorstellen en moleculen, ja? (Ja) / Nou goed. Ik heb hier een groot aantal atomen. Door een kracht van buiten af - een katalysator bv. - worden sommige van die atomen samen gevoegd tot moleculen. Dan hebben die moleculen nog steeds de eigenschap van de atomen, die ze oorspronkelijk waren; maar hebben

gezamenlijk een nieuwe rotatie, terwijl ze elkaar beïnvloedenSM tegenover de buitenwereld een zeer apart geheel vormen, dat op de buitenwereld anders reageert, dan de atomen afzonderlijk. Kunt U zich dat voorstellen?(ja). Dat kunt U volgen. Dan hebben we in ieder geval iets bereikt, want het gaat er nou om, dat U zich voorstelt, dat zich dus kleine centra vormen, die bestaan uit hetgeen in die afgesloten "ziel", in die geest a.h.w. aanwezig is, maar die eigenschappen bezitten, waardoor ze op een aparte manier reageren op invloeden, die van buitenaf op die ziel nog werken, inductie a.h.w. Dus wat de buitenwereld induceert in de ziel, niet waar, in de kracht zelve, wordt door de geest de verschuivende bewustzijnsmomenten geplaatst en daardoor vinden de reacties plaats, waaruit een bewustzijn, een realisatie als mogelijkheid naar voren komt. Is het duidelijk... eh... gaat het? (Dank u wel)

Nou, wanneer U zich dit nu kunt voorstellen, dan weet U dus, dat een geest een bewustzijn heeft. Maar dat dat bewustzijn bestaat uit een aantal eigenschappen, die binnen het ik zijn; en die eigenschappen binnen het ik, die bewustzijn vormen van de ziel - dus eigenlijk de geest uitmaken - zijn eigenlijk verstoringen van het innerlijk evenwicht van het krachtveld, dat de ziel is. Komt U nog mee? Ja, ik ben blij, dat er in ieder geval een paar meekomen.

Nou, goed. Let nu eens even op. Dat houdt in, dat naarmate ik verder doordring, mijn bewustzijn groter wordt, het aantal van mijn gedachten afneemt, maar de intensiteit van mijn gedachten toeneemt. Kunt U dat begrijpen? Tot uiteindelijk mijn gehele reactie - bewust op de buitenwereld - wederom één geheel is; en dat, wat ik geest noem, identiek is geworden met de ziel, die nu echter een persoonlijk bewustzijn heeft o.v. de omgeving. Dat is eigenlijk het denkvermogen van de geest. (het medium zucht diep na deze inspanning).

+ Dus dan is de inhoud van dat oorspronkelijk afgescheiden gedeelte geheel gelijk aan de omgeving, maar het blijft toch nog een afgescheiden gedeelte.

- Ja, het blijft nog een afgescheiden gedeelte. Daar schijnt nog wel daarbuiten een andere mogelijkheid te bestaan, maar U moet me niet kwalijk nemen, dat ik die mogelijkheid niet ken. Want zou ik die kennen, dan zou ik niet hier zijn. Niet waar?

+ Mag ik nog even ... als U klaar is hiermee

- Nou ja, ik ben klaar zover. Als U daarmee klaar bent...

+ ~~xxxxx~~ Nou, nee, mijn idee van het opbouwen van (onverstaanbaar) dan gaat het bij ons als mens zelfstandig door de kronkeltjes in onze hersenen gaat het ook niet. Dat heeft dus eigenlijk ons ons geheugen, dat zit bovendien in onze hersenen en daar houdt het op. (deels onverstaanbaar).

- Inderdaad. Het feit dus, dat hetgeen buiten U gebeurt, in U blijvend wordt vastgelegd, op een zodanige wijze, dat gelijke indrukken gelijke impulsen in U wekken. En als U dat precies wilt formuleren, dan kunt U zeggen, niet waar: dat het doorgangsvermogen van de grote eiwitcellen, in de hersenen het hoofdbestanddeel uitmaken, voor micro-electrische stromen der zenuwen op een zodanige wijze wordt geregeld, dat op bepaalde impulsen wordt gereageerd met een groter doorlatingsvermogen; waarbij bovendien een combinatie van gedachten kan optreden, doordat verschillende cellen op een zekere stroom reagerend en hierdoor de baan der herinnering - oftewel zenuwprikkels in het ik gewekt nietwaar, dat is hetzelfde - een reeks van, niet onmiddellijk zelfs met het oorspronkelijke prikkelprobleem samenhangende, gedachten kunnen wekken, fasen kunnen wekken weer. Dat is het stoffelijk probleem. En zo is het nu bij de ~~geest~~ geest ook, met dit verschil dus, dat er hier geen stof is, geen materie is meer in uw vorm, maar daarvoor een zeer fijn stoffelijk verband, waarbij zelfs het atoom niet meer meespeelt, en zelfs de kleinste delen daarvan niet. Ik bedoel: u krijgt bij ons geen neutron; in de grove vorm vindt u nog wel ... eh .. electron en een ... ja, ik zou het ~~xxxxxx~~ willen noemen een anti-electron eigenlijk, hè. Het is geen positron, maar het is dezelfde grootte en zwaarte van electron en heeft tegengestelde werking. En daar zijn dan nog weer kleinere delen bij, en deze maken eigenlijk wel de hoofdzaak uit van wat de geest is, en daar komen dus bepaalde bindingen in voor; en die bindingen worden door de inducties van buiten af beïnvloed en veroorzaken daardoor reacties in het wezen. En dat wordt ontwikkeld doordat wij voortdurend door datgene, wat buiten ons is, tegen onze wil in desnoods - beïnvloed worden. Wij kunnen die invloed niet uitschakelen. Daardoor komen wij tot een realisatie, eerst van begrenzing; en dan zeggen we: Hé, Ik. Dan gaan we verder en dan zeggen we: Ja, ik. Wat ik? Ik besta. Dus wij komen tot een bewustzijn van het zijn. En vandaaruit gaan wij verder en dan gaan we proberen uit te vinden, wat ik wel ben en wat ik niet ben. En dan vind je, dat bepaalde dingen in jezelf rusten, en dus dat ben jezelf; en andere dingen rusten buiten je. Dan kom je tot die begrenzing. En wanneer je zover bent gekomen, dan ben je al klaar eigenlijk voor de eenvoudigste incarnatie in de stof. Dan kun je dus ook bindingen aangaan met dingen buiten je van grof- of fijn-stoffelijke vorm, en daaruit weer een aantal ervaringen putten dus, door het gezamenlijk met iets anders meegaan. Dus a.h.w. je laten dragen door iets anders en alle impulsen

-sen, die dit doorstaat, in jezelf ook te voelen en te beleven. En zo bouw je langzamerhand een bewustzijn op. Er zit dus ook wel degelijk een herinnering bij. Ik hoop, dat ik duidelijk blijf, hoor. Ik zei al: het is een erg zwaar onderwerp.

+ Een punt daarvan is : wat is - om het zo maar eens uit te drukken - de voertaal van U . Want ik wou daar een vraag aan vastknopen, als ik hierop Uw antwoord heb gehad.

- Nou, de voertaal van de geest, is de gedachte.

+ Waarom hebt U dan indertijd eens bij een bijeenkomst, waarbij een - laten we het nou maar noemen - een heel hoge entiteit aanwezig was, gezegd: Het is zo moeilijk, want het moet eerst vertaald worden. Dat was mij toen niet helemaal duidelijk.

- Mag ik een vergelijking nemen? (Graag). Een ingenieur zegt : machine. Bv. om nou eens iets deftig te zeggen : een Zelectro.motor, gesjond (S) met keerschakeling. Die weet ,waarover hij praat. Maar hoe moet hij dat nu zo zeggen, dat een kind dat begrijpt? Dan moet hij dat gaan vertalen/ Erg eenvoudig + U bedoelt ; het is geen vertaling in een taal.

- Nou ja, eigenlijk wel. In kindertaal. En als U sommige moeders hoort met haar jonggeborene, dan zou je zeggen, dat die kindertaal wel een heel bijzonder taal is. Die bestaat uit : ullekepulleke , oekelepoekie , en dergelijke (gelach). Maar het kind begrijpt, omdat het in klanken emoties worden uitgedrukt. Het betekent wel degelijk wat. Alleen het betekent niet redelijk iet. Begrijpt U. En wat die hoge geest weet en voor die geest redelijk is, is voor U niet redelijk. Te veel-omvattend. Een te groots concept kunt U niet overzien. En daardoor kom je dan vanzelf tot een vertaling, zodat wanneer een dergelijke geest tegen U spreekt - ik hoop, dat U het niet erg vindt - maar het heel vaak wel een heel klein beetje op dat oekelepoekie-ullekepukkie lijkt. hoor. Dat lijkt er wel zo'n beetje op. Dan moet eigenlijk eerder de intentie worden overgebracht, dan de werkelijke bedoeling. Want die kun je alleen maar laten doorschemeren. Die kun je niet eens uitdrukken. Daar zijn geen menselijke woorden voor. Begrijpt U . Simpel, hè ?

+ Maar vertalingen gebeuren toch wel degelijk? Echte vertalingen, bv. als een spreker - zoals ook wel gebeurd is - iets vertelt en

- En daarbij zijn eigen idioom aanhoudt. En dan over het algemeen nog betrekkelijk dicht bij de stof staat, en zijn eigen persoonlijkheid zo scherp tracht te reproduceren/ in de stof, dat hij hierbij het totaal van zijn oude gewoonten, dus ook zijn spraakgewoonten probeert aan te houden. Dat hebben we pas kort geleden gehad met een vriend van ons, Bill . (gelach). Degenen, die hem kennen, weten, dat hij wel zeer sterk zijn Amerikanismen in het Nederlands trachtte uit te drukken. Niet alleen / omdat het niet anders zou kunnen. Maar omdat hij het idee had, dat wanneer hij dat niet deed, hij zichzelf niet zou zijn. En daardoor zich zo sterk vereenzelvigde met de stof, dat hij met de verschillende gebreken daarvan dan ook genoegen heeft moeten nemen. We kennen zelfs bij ons iemand, die zeer ver gevorderd is op sommige gebieden. Mag, mag ik namen noemen? Nou, vooruit maar. Jehan Elzmeier, voor degenen, die hem nog kennen (O, ja, die Oostenrijker) / Ja, inderdaad. Ja, Oostenrijker was hij niet zuiver, hoor. Hij was een Beier. Maar hij heeft een tijd in Berlijn gezeten ook. Vandaar dat zijn taaltje een eigenaardige mengeling was vaak, als hij vol vuur was, van verschillende dialecten. Maar dat zal U misschien niet opgevallen zijn.

+ Hij was professor, hè?

- Ja. Tenminste een Duitse professor. Wat weer wat anders is dan een Nederlandse professor. Een Duits professor kan bv. op een Lyceum of een gymnasium ook doceren. (Die heet Herr Professor....) Ja. Dus dat is weer iets anders. Maar goed...

+ Nee, maar er is op een avond ook verteld, dat als er iets was, dat overgebracht moest worden, dat dat ook ontzaglijk vlug ging, zelfs van de ene taal in de andere. Als er iets gebruikt werd uit een andere taal, uit een ander boek.....

+ O ja, maar dat is weer iets anders. Kijkt U eens. Wanneer je leest, zet je om in gedachten. Wat je in gedachten omzet, zet je weer om in woorden. Daar is geen vertaling nodig. Maar wanneer ik nu iets weer ga geven, wat geschreven staat, kom ik voor een ander probleem te staan. Want ik mag niet mijn eigen gedachten weergeven. Maar ik moet zoveel mogelijk woordelijk weergeven, wat een ander in woorden van zijn gedachten heeft neergelegd. Dat is heel iets anders. En dan komt het op vertalen.

+ Nou, ik er werd mij verteld, dat die Bill (ik ben er niet bij geweest, hoor) maar dat hij , toen hij sprak, zei : hij zocht in de vocabulaire dus van het medium naar een woord en dat hij toen eindelijk vond "boertje van buten"; "ik geloof, dat ik dat goed gelezen heb". Uw voorganger heeft gezegd : Zien als zodanig deed hij niet. Hij nam waar. Dus hoe kon Bill dan gelezen hebben?

- Ja, een blinde ziet ook niet , maar die leest ook Brailleschrift.

+ Met zijn vingers. Maar dat wordt dan inderdaad lezen voor de blinde.

- Inderdaad. En zo is het voor ons : het aftasten van de verschillende impressies en indrukken, die in de hersenen zijn en in dit geval speciaal he'

woord-herinnerings-centrum, het klank-herinneringscentrum, om het nog zuiverder te zeggen, is ook een soort lezen.

+ Dat is dus eigenlijk ongeordend.

- Het is ongeordend, vanuit het standpunt van de persoon. Maar er zit in het geheugen een sterke associatie-mogelijkheid, zoals U weet. D.w.z. een bepaalde klank kun je wekken in het herinneringsvermogen, door een bepaald beeld in het beeldherinneringsvermogen te projecteren. En zo producer je dan een beeld, en da' krijg je verschillende klanken, omdat - dat is nu eenmaal het menselijk denkvermogen - elke mens probeert zijn gedachten zo zoveel mogelijk in woorden uit te drukken. En zo kun je dan dus aflezen, wat er staat in het geheugen van een medium. Ik weet zelfs, dat dat t t een zekere misvatting heeft geleid bij onze goeie vriend Bill, toen hij een ogenblik bijbelse geschiedenis vertelde. Maar dat is weer een ander verhaal. (gelach). Hij maakte hier nl. een misvatting, door eigenlijk "geluk" uit te zenden. Maar hij wist niet, dat een van de stopwoordjes van het medium, wanneer hij iemand goeie dag wenst of zo en iemand dus het beste wenst, te zeggen "de mazzel". Waardoor het woord mazzel naar voren kwam en een tamelijk vreemde zin het resultaat was. U ziet, het is allemaal logisch verklaarbaar deze dingen, wanneer je weet, hoe de dingen werken.

+ Als je het maar weet.

- Inderdaad. En zo is het met de meeste dingen in het leven. "Het is maar een weet". Maar het ellendige is, dat weten nog niet gelijk staat aan wijsheid. Want wijsheid is niet alleen weten, maar weten hoe het weten te verwerkelijken in en buiten jezelf op een wijze, waardoor jezelf tevreden bent met de uiting van je weten. He ?

+ Zoals U dat nu uitlegde, dat de beelden, die in het bewustzijn of de hersenen van het medium geprojecteerd worden, daar bepaalde woorden naar voren komen, verklaart dan ook, waarom allemaal verschillende intelligenties herhaaldelijk dezelfde woorden altijd weer gebruiken.

- Wat wilt U anders ? Je spreekt toch door een bepaalde machine, niet waar? Ik wil natuurlijk het medium niet beledigen door hem machine of machinaal te noemen. Maar uiteindelijk, het reageert ongeveer op onze impulsen als een elektronische reken-machine op de impulsen, die U er in legt; Verwerkt op zijn eigen manier. U moet niet vergeten : de eenvoudigste manier van bezitnemen, zoals wij op het ogenblik dus doen, nou dat is eigenlijk niets anders dan een aansluiting te maken op het zenuwstelsel ; dat doe je meestal net boven de nekervels, achter de cranijm(?); Daar zet je aan. Dan kun je vandaaruit in de kleine hersenen een groot gedeelte lichamelijke functies uit-schakelen, die anders lastig zouden worden. Dat heb je nodig. Maar via deze kleine hersenen kun je onmiddellijk (reactiestrengen) doordringen tot in de grote hersenen en krijgt daar beschikking over het totale herinneringsvermogen. Dat niet alleen inhoudt : het bewustzijn, maar ook een zeer groot gedeelte van het onderbewustzijn. (niet alles). Want blokken en remmingen bv. te overwinnen, dat vraagt weer een aparte inspanning, en dat doe je natuurlijk niet. Maar als ik zo praat ook, niet waar, ik zit op het ogenblik eigenlijk helemaal niet te praten. U noemt dat nou praten en ik noem het ook praten, maar je zoudt het beste kunnen zeggen, dat ik met alle zorg op het ogenblik gedachtenbeelden in zit te voeren in een soort gleuf. En die gaan door die hersens en dan komen de woorden er uit. En dan doe ik nog natuurlijk verschillende andere dingen. Ik werk suggestief. Je kunt nl. het lichaam door suggestie een groot gedeelte zich doen aanpassen bij de persoonlijkheid. Als U dat niet gelooft, dan moet U zelf maar eens proberen om binnen te lopen in een gelegenheid, die U net iets te chique is. Dan moet U eens kijken, hoe zelfbewust U gaat wandelen, he? (gelach). Of kijk alleen maar eens naar het gezicht en de beweegwijze van de mensen, wanneer ze een kerk binnengaan. Ze veranderen. Suggestieve invloed van de omgeving. Nou, zo scheid je een kunstmatige omgeving en daardoor pas ik dan het medium voor een gedeelte aan mijn persoonlijkheid aan.

+ Dan is er nog één ding hierover, dat ik graag zou willen weten: het probleem dus van de altijd gelijklopende woorden is nu opgelost. Maar ze houden ook dikwijls hun eigen accent. Een Oosters accent, ...

- O ja, kijk eens, als de persoonlijkheid is opgelegd. Dat is nou ook weer zo iets. Weet U, wat dat is? Als dit medium een paar kleine puntjes kwijt zou raken, (dat zijn een paar blokjes, een paar renetjes) dan zou hij een heel goed acteur zijn. Begrijpt U. Maar waar nu het bewustzijn en dus ook het zelfbewustzijn is uitgeschakeld, krijgen we veel makkelijker het acteren. Geloof U mij, die jongeman kan heel aardig acteren, als het nodig is. Maar hij durft niet te acteren, wanneer het alleen maar comedie is. Hij kan wel een grapje maken om iets te illustreren, maar hij kan geen andere persoonlijkheid spelen. Maar die mogelijkheden zijn er. En wanneer dus de persoon sterk genoeg, dan krijgt dat woord de persoonlijkheid zoveel mogelijk. Maar wat wel weer iets is, wanneer bv. de klank-herinnering, het accent in een vreemd woord, dat hij weet, verkeerd legt, dan zal praktisch elke spreker dat verkeerd leggen, behalve misschien eentje, die het een keer heeft meegemaakt en die zegt : MAAR

mij gebeurt het niet; ik zal apart op dit woord die nadruk anders leggen. Dan kan het.

+ O, ik ben blij, dat U dat zegt. Want ik heb me altijd angstvallig gehouden aan de uitspraak, ook als ik voor mezelf de overtuiging had, dat ik het altijd anders gelezen had.

+ Wat is het woord "Pythagoras of Pythagóras?"

- Nou, als ik het na moet gaan, dan zou ik Pythagoras moeten zeggen.

+ Ja, hij zegt het vaak anders. Zo zat ik ook met het woord Boeddhisatma, en het medium zei hardnekkig: Boddhisvatma. En aangezien ik niet wist, of dat misschien de oorspronkelijke spelling of weergave was, heb ik het maar zo gelaten.

+ Ja, is het "ma"? Ik dacht altijd, dat het "ta" was.

+ Boeddhisatva.

- Vá? Nou ik moet zeggen, ik kan me die spelling niet zo heel goed meer indenken, hoor. Maar ik dacht altijd, dat het "ta" was. Dus zonder M en zonder v. En dan met een dubbele t. Dat is nl. de beste onzetting van het schrift, zoals ik het daar ken, hoor. Maar ja, daar zal ik niet over vechten. U schrijft het zo goed mogelijk.

+ Maar dit geeft mij de verklaring, waarom ik soms op andere woorden stuitte.

+ Maar dat klopt toch niet met het feit, dat er veel meer vreemde woorden te voorschijn komen uit het medium, dan hij misschien ooit ghehoord heeft. Tot Japans toe.

- Waarbij U vergeet, dat er iemand aanwezig was, die Japans kende.

+ Dus dan heeft hij het uit iemand anders?

- Juist.

+ Dus dan komt niet alles uit het medium?

- Niet alles. Een groot ge-eelte. Maar als ik uit een ander iets haal, en ik ben mij er niet van bewust, dat hij een fout heeft, bv. laten we zeggen "hij heeft een bepaald stopwoordje". Nou ga ik iets uit Uw gedachten nemen. Dan ga ik Uw stopwoordje ook gebruiken. Want ik tast U af en ik dan krijg ik een hele verwarring, want dan zit het stopwoordje van het medium door Uw stopwoordje heen. En dan krijgen we een heel gekke zinsbouw. Dat gebeurt nog al eens. Daar heeft U nooit over nagedacht zeker? Maar dat komt vaak voor, hoor.

+ Ik heb het wel ervaren, dat ik een vraag heb gedaan over een bepaald boek, en dat ik toen een heleboel... ja in korte, zeer verkorte vorm natuurlijk... te voorschijn zag komen.

- Nou, dan had U het in ieder geval gelezen, niet waar. Dan was de kennis beschikbaar. Misschien elders ook nog. Wie weet? Je kunt wel meer van die eigenaardige dingen meemaken. Omdat U niet weet, hoe het gaat. Maar als U vraagt over dat boek, dan moet U zich eens eventjes goed herinneren, dan bent U dus met Uw aandacht op dat boek gericht. M.a.w. aan de oppervlakte van Uw bewustzijn liggen de feiten, die over dat boekje in Uw bezit zijn. En als U nu gericht bent op de persoon van het medium, - dus ook op mij - dan bent U a.h.w. met mij in éénklank. Dan kan ik heel makkelijk die gedachte overnemen.

+ Het merkwaardige was, dat alles door het medium werd verteld, wat ik vergeten was.

- Wat U dacht vergeten te zijn.

+ Ik heb het toen 's avonds overgelezen en het stond er inderdaad in.

- Ja, wat U dacht vergeten te zijn, waarschijnlijk. Want U houdt geen rekening met het feit, dat het onderbewustzijn voor U voor een groot gedeelte afgesloten is, door de sterkere indrukken van waakbewustzijn, die onderbewuste realisaties onmogelijk maken. Maar voor ons ligt dat hele bewustzijn er. En wanneer wij dus uit het onderbewustzijn bepaalde factoren willen halen, dan kunnen we dat over het algemeen wel. Maar we doen dat over het algemeen zeer bescheiden om niet in te grijpen in de persoonlijkheid van de mensen natuurlijk.

+ U zei zo even, dat er dan iemand aanwezig was, die Japans verstond. Maar ik heb toch meegemaakt, dat er alleen maar het medium en de intelligentie en mijn persoontje aanwezig was, en dat ze dan in het medium Japans sprak.

- Dat is mogelijk.

+ Mag ik dan weten, hoe het medium en de indrukken uit een vorige incarnatie Japans (niet geheel verstaanbaar).

- Daar heeft U ook weer de oplossing: Dan is er dus een bewustzijn aanwezig. Maar aangenomen, dat die entiteit geen Japans zou kennen, en de geest van het medium ver weg vertoeft - niet in de nabijheid - dan zou dat medium Japans kunnen spreken, tenzij U het zou kunnen, want dan zou het uit U kunnen worden afgelezen. Begrijpt U? Dit is een gebied ... ik zit op het ogenblik zelfs een kleine beetje in de war te brengen, hè, Maar dat is helemaal mijn bedoeling niet. Ik wil U alleen maar laten zien, dat dit gebied veel omvattender is, dan U zich voorstelt. Geloof U mij, er spelen hier zoveel factoren mee, die kunt U niet eens allemaal opsommen en ik kan het ook niet. Ik zou ook nog weer een paar over het hoofd zien. Niet waar? En dat staat weer i.v.m. het zg. gedeelte of boven-bewustzijn. Het staat i.v.m. wat men noemt gelijktrillende vermogens of samenklinkende vermogens. Dus de

overeenstemming tussen verschillende geesten. Het staat i.v.m. de contacten, die ik kan leggen tot andere geesten. Want denkt U niet, dat ik alleen maar gehouden ben aan U hier. Integendeel. Ik heb een groot aantal geestelijke vrienden achter mij staan. En wanneer ik hier aan het betogen ben, dan krijg ik mijn impulsen door. En aangezien, dat in een beeld gaat, is het voor mij makkelijk om iets, waar ik 100 woorden voor nodig heb, in 1/10 seconde ongeveer te overzien en te begrijpen. Dat is mijn eigen reactie-vermogen, dat die dat mogelijk maakt. Nou ja, ik zou zeggen, zo zijn we toch in ieder geval een klein eindje verder gekomen, of niet? (Ja, zeker. Deze techniek heb ik altijd erg moeilijkte begrepen gevonden; en ik wou er zo graag wat meer van weten; en dit is beslist verhelderend geweest.)

+ Is de spraaktechniek van het medium niet dikwijls in de war, als er een vreemd-soortige taal als Japans of Chinees te voorschijn komt, dat maar moeilijkheden geeft. Want laten we zeggen het spraakcentrum, dat is toch ook wel moeilijk...

- Ja, daar hebt U ook wel moeilijkheden mee. Daar moet je nl. het spraakcentrum uitschakelen als combinatie-centrum; en elke klank-impuls afzonderlijk stimuleren. Dan kun je elke willekeurige vorming krijgen behalve enkele klanken, die in het Japans misschien bestaan, maar die in het Nederlands niet zo bestaan. Dus dan krijg je een benadering en geen volledig juiste intonatie. Dat is mogelijk. Dat is bij Chinees overigens erger dan bij Japans, omdat de toonverschillen in het Chinees zoveel belangrijker zijn, en je daardoor gauwer mist. Nou, ik heb daar wel een heel bet og weggegeven al geloof ik, he? Hebben we nog meer te vragen zo?

* Weet U, wat ik ook altijd zo moeilijk heb gevonden: hoe iemand, die niet spreken kan, hoe die kan denken. Dus iemand, die geen taal kent, die geen woorden kent.

* Die denkt bv. in beelden. Kijkt U eens, een hond bv. Die heeft een zo beperkte taal, dat je prakt sch kunt zeggen, dat hij niet spreken kan. Hij heeft - laten we zeggen, als we de gebarentaal meenemen - een vocale uitdrukking van maximaal 50 uitrukkingen. De doorsnee-hond, hoor. Intelligente soorten en rassen en teeltrassen enz. er buiten gelaten. Hoe denkt U, dat dit beest zich iets voorstelt? Denkt U, dat hij denkt aan eten? Nee, die denkt niet aan eten. Die stipuleert; die denkt aan: worst. Niet, dat hij weet, dat het worst heet. Maar hij weet heel goed, hoe het er uitziet. En hij weet, hoe het smaakt ook. En hij combineert dus visuele plus smaak-herinnering. Hoe denkt U, dat een dier anders kan dromen? Heeft U nooit een hond of een kat zien dromen? Nou, dan moet U maar eens opletten. Zo'n hond ligt te trekpoten, of hij in volle galop ergens achteraan zit. Die heeft een of ander geurtje of geruchtje opgevangen en dat heeft hem herinnerd aan "kat". Hij weet helemaal niet, dat het beest "kat" heet. Maar hij weet alleen, dat het nitzettend naar ruikt, dat het ding blaast, en dat je er achteraan moet zitten (gelach).

+ Mag ik even de band omzetten?

- Is de operatie al geslaagd? (Ja, al klaar). Nou, nu gaat h natuurlijk verder. Dan zegt hij "Kat achterna zitten". Hij weet niet, dat het achterna zitten heet. Maar het achtervolgen als ervaring, is een deel van zijn leven. En wat is dan het feit? Dan ziet U dus zijn gebaren en geluiden, niet waar, Soms ligt hij zelfs in zijn droom er bij te janken en te knorren, want dan staat hij op een gegeven ogenblik voor de schutting - dat is hem nl. eens een keer overkomen - en zit die kat bovenop heel triomfantelijk zich te poetsen, terwijl hij naar ~~xxx~~ staat te springen: hij kan er niet bij komen. Dat beest denkt dus in beelden. Die heeft dus geen taal nodig om te denken. Je moet in staat zijn om te ervaren om te denken. Maar hoe je ervaart, dat is noodzakelijk. Waarom een mens een taal nodig heeft om te denken? Hij heeft ook geen taal nodig. Maar hij is zo gewend als medium tussen zich en anderen de taal te gebruiken, dat hij tegen zichzelf gaat spreken, alsof hij een ander ware; en probeert zijn gedachten voor zichzelf te omschrijven door ze in woorden te kleden. Hij heeft de gedachte al zonder dat, maar hij kan ze niet, uitbaarsen, en ze dus voor zijn idee redelijk realiseren zonder ze in woorden om te zetten.

+ Nou, u zou het kunnen terugbrengen tot iemand, die in een tekening iets ontwerpt; die heeft geen taal nodig. Dat is ook een middel.

- Die kan een hele hoop zeggen.

+ Inderdaad. Maar hij gebruikt de taal niet. Hij denkt dus ook in beeld.

- Hij gebruikt zijn eigen taal - in dit verband dan - het beeld. Waaruit dus blijkt, dat taal dus heel wat meer... trouwens U heeft mij misschien bij het spreken regelmatig gebaren zien maken. Daar spreek ik ook mee. Daar leg ik nadruk mee, die ik met mijn stem niet kan doen. Ik leg er nadruk op, ik geef het een zekere waarde, ik wijs het U. Dat is toch ook eigenlijk taal. Als U denkt, dat je alleen met woorden kunt Nee, er zijn mensen, die kunnen zonder woorden een hele hoop zeggen. Heeft U de koster wel eens gezien, als je een knoop op de collecte-schaal gooit? Die zegt geen woord, maar hij spreekt boekdelen. (gelach).

+ Er is toch ook eens een séance gegeven ~~xxxxx~~ bij doofstommen. (ja, inderdaad). En dat is toch heel begrijpelijk geweest die avond.

- Inderdaad. Dat is ook begrijpelijk. Zo is het. Maar waarom? (Met gebaren). Je let op. In de eerste plaats werd beperkt gebruik gemaakt van de symbool-

gebaren. Beperkt, omdat het niet mogelijk was het lichaam van het medium op een zo snelle reactie in te stellen, dat de volledige taalkennis van deze doofstommen kon worden geïmiteerd. Er konden wel bepaalde gebaren gemaakt worden, maar niet het geheel. Verder werd daar dus rekening gehouden met het feit, dat deze mensen konden liplezen en daardoor werd zeer ge-articuleerd gesproken. Dat is alles. Aanpassen bij de persoon. Werk je, dat ze je niet meer begrijpen, wat anders proberen. En net zo lang verdergaan, totdat je denkt, dat ze er een klein beetje een idee van hebben. Dat doen wij met woorden voor U. Voor doofstommen doen we het anders. Nou, ik geloof, dat we zo langzamerhand door de vragen eigenlijk heen zijn geraakt. Of is er nog meer? U moogt rustig verder vragen, als U wilt. Maar als U vindt, dat de tijd zo ongeveer om is, zegt U het maar. Dan krijgt U nog eventjes de laatste spreker. Dan is het afgelopen.

+ Kunt U nog iets zeggen van het bewustzijn van een geest van vroegere levens

- Ik kan er wel iets over zeggen, ja. Wat voor de geest het meest belangrijk is, watgene, wat schokkend is. Wij zeggen altijd "emoties", dat is natuurlijk niet helemaal zuiver. Maar er zijn dingen, die een zodanige indruk op je maken dat je gehele lichaam daarop reageert. Dat kent U toch wel, hè? (ja). Wanneer dat gebeurt, dan wil dat zeggen dus, dat je hele zenuwstelsel a.h.w. met één schok die kracht uitdrukt en daardoor in de geest (waar we het net over hebben gehad) induceert een zeer sterke kracht, waardoor dit beeld, /scherp omschreven, scherp onzijdig, deze ervaring, wordt vastgelegd. Wanneer nu er zeer vele schokken zijn geweest, dan zijn al die kleinere schokjes en gebeurtenissen uitgeblust. Dus je herinnert je niet volledig alle levens. Maar je herinnert je van de vroegste periode alleen de hoofdpunten, de belangrijkste delen. En naarmate je dichter bij het heden komt, kun je je er meer van gaan herinneren. En van het laatste leven - dat voor jou nog zo buitengewoon belangrijk was - weet je over het algemeen tot - laten we zeggen - een week na de overgang precies elk detail, tot elke ademing, elk polsklopje toe. Maar dan begint het ook al weer te verflauwen. En dan wordt het beeld langzamerhand zwak en vaag. Het is net een land, dat onder de zee verzinkt. De bergtoppen, de hoogste punten en impulsen, die blijven staan. En omdat dat het laatste leven was en dus die indrukken verser zijn, zullen verschillende indrukken, die later nog weer wegvallen, dan nog aanwezig blijven. Is het duidelijk?

* Nu, dit leven, dat is dan voor ons - zoals U terecht zegt - het meest belangrijke. (Ja, natuurlijk). Wij denken, dat wij bewust leven. De doorsnee-mens verbeeldt zich, dat hij bewust leeft. Dus daar blijft dan van dat zg. bewustzijn dan niet veel meer over?

- Nou, laten we eens even nagaan, wat er van het menselijk bewustzijn overblijft. Van het totaal der hersenmassa kunnen we in het begin al vast ongeveer 1/3 afzonderen voor automatische functies, die niet gerealiseerd worden. Dat bent U met me eens, ja? (Ja). Nou, dan gaat er verder af voor semi-bewuste prikkelreacties, prikkel-ontvangst, laten we zeggen ook nog 1/3. Dan hebben we nog ongeveer 1/4, dat praktisch niet gebruikt wordt, omdat op het ogenblik de zintuigen, waarop dit deel van de hersen en speciaal reageert, over het algemeen te weinig wordt gebruikt. Dat zijn dan hoofdzakelijk de voorhoofds-hersenen. Nou, dan blijft er niet veel meer over. En daarvan is dan nog een gedeelte zg. onderbewust herinneringsvermogen. Want niet alles is gelijkelijk redelijk bewust - onmiddellijk beschikbaar; een groot gedeelte ligt eigenlijk onder die bewustzijnsdrempel; het kan wel onder omstandigheden naar voren komen, maar het doet het meestal niet. Nou, laten we zeggen, dat het bewustzijn van de mens - alleen zuiver stoffelijk uitgedrukt - ongeveer 1/12 is van zijn totale hersen-capaciteit. Daar, dan ben ik erg royaal. En geestelijk kunnen we zeggen, dat de ervaring zodanig op één punt - het mens-zijn - geconcentreerd is, dat daar ten hoogste 1/5 van het totale wezen bewust wordt beleefd gedurende deze periode. Ik hoop, dat ik U niet gechoqueerd heb, hoor.

+ Dat is wel weinig.

- Dat is heel weinig.

+ Dus dan zouden we moeten besluiten, dat dat leven, dat wij dan hier ervaren, niet in buitengewone mate belangrijk is.

- Dat ligt er weer aan, hoe je het bekijkt. Want het totaal van het ervaren wordt in het onbewuste - zowel het onbewuste van de geest als in het onderbewuste of onbewuste van de stof - vastgelegd. Met het resultaat, dat later, wanneer de rem verwijderd is, wij dit gedeelte van ervaring voor een groot gedeelte kunnen trekken bij het 1/5, dat altijd actief is. Zodat dan dus voortdurend ons bewustzijn wordt uitgebreid met de reeks stoffelijke ervaringen, die wij hebben. En dat wil zeggen, dat een geest, die bv. op mijn plan, op mijn peil leeft, ongeveer voor 65 tot 70 % bewust is. Niet veel misschien? Maar toch heel wat meer dan menige mens alweer.

+ Waarvan bewust?

- Bewust van onszelf en van de relatie, waarin we staan tot het Al, want dat is de enige vorm van bewustzijn, die voor ons mogelijk is.

+ Nou, die zal bij de meeste mensen dan wel 0 zijn.

- Ach, zo nihilistisch wil ik niet over de mens denken. Per slot van rekening, de mens denkt zo zeer over de dingen na, dat hij steeds dezelfde fout maakt, hè. Dus dat bewijst alleen al, dat hij een deel van zijn impulsen t.o.v. zijn bewustzijn heeft uitgeschakeld. En het feit, dat hij hardnekkig dezelfde fouten blijft maken om te proberen iets goeds te doen, dat wijst er al weer op, mijn vrienden, dat een mens toch wel eigenlijk een zeker bewustzijn heeft. Nou hoeven we dat bewustzijn niet zo hoog aan te slaan, als "redelijk bewustzijn". Want ik geloof werkelijk, dat ik dat niet hoeft te doen. Maar we kunnen het wel hoog aanslaan als middel, om het geestelijk bewustzijn te verhogen. Terwijl we bovendien ons nog moeten realiseren, dat er inderdaad mensen zijn, die door training een veel groter gedeelte van hun bewustzijn inderdaad leren beheersen. Het meest gunstige geval, nietwaar, vinden we bij mensen, die zelfs de lichaamsfuncties als bloedsomloop, zenuwprikkels, ademhaling, kortom al die automatismen, vocht-afscheiding, stofwisselingsprocessen leren beheersen. Het kan dus wel.

+ Maar dat is dan toch zeker maar een fractie van 1%, een heel kleine fractie van de mensen?

- Ja, zeker. Maar dat gaat net als in een laboratorium. Nietwaar, dan neem je ook duizend proeven, in de hoop, dat 1001 nou eernaal datgene is, wat je zoekt. Zo neemt de mens in zijn incarnatie steeds weer proeven om de vorm te vinden, waarin hij zichzelf kan uiten in de stof. En daarvoor heeft hij een volledig bewustzijn nodig. Nou, dan gaat hij net zo lang door, totdat hij het heeft gevonden. Dat hij zeggen kan: Ziet, nu ben ik er mee tevreden. En dan gaat hij weer een tijdje verder als geest. Misschien dat hij helemaal niet meer naar die stof terugkomt. Misschien, dat hij voor zichzelf zegt: Nou ja, ik had eigenlijk toch nog een meer bewuste uitdrukking nodig gehad. Nou, dan gaat hij het nog een keer proberen.

+ De meeste mensen ~~zijn~~ dus, die hier aanwezig zijn, zijn dus geen originele, nieuwe geesten en nieuwe mensen, maar zijn dus eigenlijk gereïncarneerde mensen.

- Dat kunt U zeggen. ja.

+ Maar waarom moeten we dan als kind toch weer alles leren, als (onverstaanb)

- Omdat Uw stoffelijk lichaam, mijn waarde vriend, opnieuw is opgebouwd. En dus Uw stoffelijk bewustzijn alle impressies en indrukken door moet maken. Want anders bestaat het stoffelijk bewustzijn niet. En wat kan die geest zonder stoffelijk bewustzijn doen?

+ Maar dan kan het toch mogelijk zijn, dat je in je tweede leven een beroerdere kans hebt dan in je eerste leven had?

- Nou, dat geloof ik niet. Want het bewustzijn, dat U heeft, op het moment, dat U die kans gaat bepalen en Uw keuze van incarnatie gaat maken, dat houdt in: ook ervaring van het vorig leven. Dat bewustzijn heeft U, wanneer U die keuze maakt. Dat U later in dat leven vindt, dat U het erg beroerd hebt getroffen, ja, dat kan wel. Maar misschien hebt U dat zelf wel zo uitgerekend. Wie zal het weten? Of heeft U zich laten misleiden door te grote begeerte naar één bepaald aspect, en daardoor het andere over het hoofd ~~gezien~~ gezien.

- Maar al die kinderen dan, die in sloppen geboren worden? Ik kan mij niet voorstellen, dat iemand uit het geestesleven gezegd heeft: IK wil nog eens als een kind in een slop terugkomen. Wat voor levenskansen hebben die eigenlijk tot geestelijke ontwikkeling?

- Mag ik een opmerking maken? (ja). Ik zou liever als kind in een slop geboren worden, dan als milioenair.

+ ~~Op~~ ja, dat is heel wat anders. Ten eerste heb je dan geen materiële zorgen ~~meer~~ en heb je het dan geestelijk niet, goed,

- Weet U, wat het is, hè? Dat is nou weer een foutieve waardering. U gaat spreken over mensen in sloppen, alsof dat wat minder zou zijn. Omdat het stoffelijk wat minder is qua opvoeding misschien. Maar qua leven ...

+ Nee, maar ze zo moeilijk het verschil tussen goed en kwaad dan leren...

- Ja, maar wat is goed en wat is kwaad. Zegt U dat nu eerst eens.

+ Nou, wat wij hier op dit ondermaanse, wat door de wet gestraft wordt, is ~~kwaad~~ kwaad. Funt.

- Nou ja, dus m.a.w., mijn waarde vriendin, het recht van de sterkste is goed.

+ Nee, warempel niet.

+ Nee, want je kunt zeggen: een Mohammedaan mag 4 vrouwen hebben. Ja, en als wij 4 vrouwen nemen, is dat slecht. Dus dan zou een Mohammedaan slecht zijn. Dat is maar een kwastie van conventie.

- * Zeer relatief. Overigens, weet U, hoe dat zit met die 4 vrouwen van de Mohammedaan? U haalt dat nou zo aan, maar weet U, wat er achter zit? Vroeger hadden die oude sheiks zo'n vrouw of 80. En Mohammed, die denkt: Ja, ik kan jullie toch niet zover krijgen, dat je je bij één houdt. Toen heeft hij gezegd: "Neem er niet zoveel, als je eerlijk en zonder partijdigheid kunt houden; niet meer dan 4. (meer dan 4 mag je er niet nemen als Mohammedaan), maar niet meer dan je door je middelen redelijk kan onderehouden en volledig gelij"

- behandelen. En dat kon hij er nou nog net door krijgen. Dan hadden ze tenminste de kans om de oudjes, die het niet meer zo best deden, af te schuiven en een nieuwe aan te schaffen. Weet U. En die praktijk is er ook weer uit.
- + De Turkse vrouwen, die moesten gesluierd zijn. Dat was erg onzedelijk, als ze met hun blote gezicht liepen. En wij lopen met ons blote gezicht, niet waar, en daar zegt niemand wat van. Dus dat is allemaal maar betrekkelijk.
- Juist, dus m.a.w. wat U goed en kwaad noemde daar, is zelfs niet de wet. Maar dat is de zelf-protectie van een meerderheid of van een macht t.o.v. de rest van de wereld. Waarom: Gij zult niet stelen? Omdat eigendom en bezitslust nu eenmaal de grondslagen zijn, waarop de maatschappij is gebouwd. Als iemand zou mogen stelen, dan zou dat frivool(?) worden. Dan zou ieder naar bezit gaan zoeken en niet meer werken om iets te verwerven. Duidelijk.
- + Maar het is toch zeker zo, dat stelen en moorden natuur is? Het recht van de sterkste is toch natuur? Maar wij kunnen het in onze maatschappij niet hebben.
- Nou is moorden eigenlijk geen natuur, hoor.
- + Wat zegt U? (Moorden is geen natuur). Nou ja, ik bedoel: een tijger eet een geit, niet waar? En...
- Maar waarom? Is dat moord? Nee, dat is de noodzaak tot voeding.
- + Dat is dus spelen met woorden. Wij noemen dat ...
- Nee, dat is geen spelen met woorden.
- + En bij de koppensnellers?
- Bij de koppensneller is het ook geen moord. Bij de koppensneller is het een ritueel gebaar, waardoor hij geestelijke macht voor zichzelf verzamelt, en bovendien - volgens zijn opvattingen - een goed hiernamaals bezorgt aan degenen, wiens kop hij snelt.
- + En toch doet hij een onrecht t.o.v. andere mensen.
- Waarom? Omdat U dat zo beoordeelt?
- + Nee, want hij wil zelf ook niet gesneld worden.
- Dat is weer zijn kwestie. Wat hij dus voor een ander goed vindt, vindt hij voor zichzelf niet goed. En wat dat betreft, geloof ik, dat het overal ...
- + Maar er is toch een eerlijke maatstaf voor iedereen.
- Een eerlijke maatstaf voor iedereen bestaat er niet.
- + Nou, dat, wat je zelf niet graag aangedaan wil worden, dat je dat ook een ander niet doet.
- Dat is inderdaad de beste maatstaf, die je iemand kunt aanleggen. Maar als we ons er allemaal aan gingen houden, dan denk ik, dat het erg lastig zou worden, want dan zou een -- laten we zeg en een b kser bv. die zou zeggen: Nou ja, ik kan wel tegen een stootje; ik vind het helemaal niet erg, als iemand mij een opdoffer geeft. Dus ik geef een ander ook een opdoffer.
- + Nee, we hebben het gezegd in positieve zin.
- Nee, U kunt het niet alleen in positieve zin zetten. Want positief en negatief bestaan niet, tenzij vanuit ons wezen.
- + Dus als we auto rijden, dan kunnen we zeggen: mijn auto is sterk genoeg, dus kan ik hem rustig tegen die andere auto aanzetten, ~~dat is andersom (?)~~ gaan redeneren.
- Ja, Dus dan zegt U: dan moet ik gaan redeneren niet ... eh... dat ik aan mijn naaste doe gelijk aan mijzelf, wat naar dat ik aan mijzelf doe gelijk aan mijn naaste.
- + Nee, aan mijn naaste niet doe, zoals ik zelf niet zou wensen behandeld te worden.
- Ja, dat zegt U heel aardig. Maar ik denk, dat er heel veel verschillen bestaan. Want als ik een naaste behandel, zoals ik mijzelf behandeld zou willen hebben, of hem niet behandel, zoals ikzelf niet behandeld zou willen worden, dan zou ik daardoor die naaste ook een onrecht kunnen aandoen. Begrijpt U, recht en onrecht, dat zijn begrippen, die fictief zijn, die niet reeel zijn.
- + Dat zijn begrippen op filosofisch terrein.
- Dat zijn ^{he?} begrippen op filosofisch terrein. Daarvoor moet je enigszins geschoold zijn wil je inderdaad hierover discussiëren, anders
- Nou ja, goed. Ik zal proberen om het zo simpel mogelijk te zeggen dus. Wanneer er hier een wetgeving is, dan zou je kunnen zeggen: er is recht. Dan zou men nooit een grondwet mogen wijzigen, want ze zou "recht" zijn. Dat kunt U bevatten, ja? Maar wanneer de behoeften van de meerderheid in een andere richting gaan dan die grondwet, dan wordt die grondwet wel g'wijzigd. Is dan het recht veranderd? Nee.
- + Het rechtsgevoel kan veranderen. Maar recht is ook maar tijdelijk, recht is .
- A ha, recht is tijdelijk. Maar dan kan het nooit werkelijk recht zijn .
- + Het bevredigt het rechtsgevoel.
- Juist. Een zeer juiste uitdrukking. En waarop berust dat? Op opvoeding, omgeving, maatschappij, enz. Waardoor de bepaling van goed en kwaad, van recht en onrecht geschiedt krachtens op zichzelf onbelangrijke factoren, die echter voor de vrede van het ik noodzakelijk gehandhaafd moeten worden. Waar het zonder deze factoren niet zou kunnen bestaan in de huidige toestand.

+ Zeer juist.

- Daar zit je. Maar laten we er niet al te veel over doorpraten, want het begint laat te worden. Ja, ik houd het nog wel een paar uur vol, maar ik ben bang, dat uw uithoudingsvermogen niet zo groot is als het mijne. Maar aan de ene kant vind ik het wel leuk, dat we dat toch eventjes gehad hebben. Die kwestie van kwaad en goed. Weet U, wat goed is? Volgens ons? Al datge- ne, wat je voor jezelf kunt verantwoorden. D.w.z. dat jezelf je er geen verwijt van maakt, dat je er niet onder lijdt. En dat je jezelf t.o.v. ande- ren daarvoor niet schuldig voelt. Dan is het goed. Dat is dus een negatieve bepaling van goed.

+ Dus een mens moet wel degelijk zeker een deel (?) egocentrisch kunnen zijn?

- Nee; hij moet het niet kunnen zijn. Een mens is het . Een men is egocen- trisch, omdat hij zich een wereld nooit kan voorstellen zonder zichzelf. En daardoor de gehele wereld altijd betreft op zich en zijn wezen.

+ Als het maar met zuivere bedoelingen gaat.

- Juist. En daar zit nu het enige, wat voor ons bepalend kan zijn voor goed en kwaad. Als ik iets zuiver bedoel, al loopt het nog zo verkeerd uit, heb ik van mijn standpunt uit goed gehandeld. Wanneer ik iets doe met onzuivere bedoelingen en het loopt heel goed uit, heb ik nog kwaad gedaan. En nou ... ja, ik moet uit gaan scheiden zo langzamerhand, maar nog één voorbeeldje dan nog hierover, ja? We stellen het zó: Ik wil eigenlijk de mensen bedrie- gen, en ik verkoop hen een hele hoop aandelen in een - volgens mij - waarde- loos uraniumveld. Dat is geloof ik erg modern, hè? Nu wordt daarop inderdaad een zeer rijke mijn gevonden. Ben ik daarom minder een oplichter? (nee) Nee. Volgens mijzelf, en volgens de onpartijdige beoordeling niet. Maar vol- gens de opvatting van de mensheid, is dat een weldoener van de mensheid. Want hij heeft goedkoop aandelen verkocht, waar je veel geld voor terugkrijgt. Dus dat was de kwestie van kwaad. En nu goed.

+ Een moord kan zelfs goed zijn.

- Bijvoorbeeld. Ja, ik wil nu een zeer simpel iets nemen, wat aanspreekt. Ik heb een geval van een - volgens mij - ongeneeslijke ziekte. Die zieke lijdt ontzettend veel; het is niet uit te houden. Ik neem een injectiespuitje, niet waar. Desnoods blaas ik alleen maar een luchtbel in de bloedbaan; ge- volg hartverlamming enz. Volgens de wereld ben ik dan een moordenaar. Want de wereld wil zeker zijn, dat ze niet gedood wordt. Het leven is haar heilig. Maar ik heb toch met de beste bedoelingen een ander van lijden bevrijd, ook ten koste van veel zorg, en leed voor mijzelf. Wat ik gedaan heb, was dus absoluut goed. Maar vanuit het standpunt der wereld was het kwaad, omdat dit een element van onzekerheid in de wereld zou brengen, en als zodanig door haar niet kan worden geaccepteerd. Als U die twee voorbeelden nu naast elkaar stelt, dan ziet U missien wat voor tegenstrijdigheden er zitten in dat begrip goed en kwaad. En nu zijn we wel heel erg afgedwaald, we zouden eigenlijk nog naar het onderwerp terug moeten, maar ik doe het niet; nee, vrien- den; ik geef U over aan de laatste spreker. Goeden avond.

Goeden avond, vrienden. We zullen dan besluiten met Het Schone Woord. Een vorm door U te kiezen uit de bekende drie: meditatief, poëtisch of verhalend. Onderwerp door U te stellen in het geval poëtisch ten hoogste 5; in de andere gevallen één on- derwerp. Welke wijze prefereert U? (Poëtisch). En welke onderwerpen stelt U daarvoor? Drukt u ze uit zo mogelijk in één woord.

VERTROUWEN, VRIENDSCHAP, VOORCORDEEL, VERDRAAGZAAMHEID, LIEFDE. Dank U. Wij kunnen dan zeggen, dat wanneer we liefde tot de mensheid hebben, wij zonde der vooroordeel de mensheid kunnen benaderen en daardoor in vriendschap voor de schepping kunnen leven. Is dat acceptabel? (Ja). Er zijn nog enkele woorden genoemd en gedacht. Ik zal trachten ze zoveel mogelijk mede te verwerken.

De wereld is slecht. Het leven is kwaad.
Lijden is 't enige, dat er bestaat,
in dit leven, door God ons gegeven.
Het heeft geen doel om te lijden, te strijden;
het heeft er geen doel om te streven.
Ik zeg het. Ik weet het. Ik heb het ervaren.
Ik leef op de wereld en in sferen al jaren.
Zou ik het niet weten?

Onderzoeken het leven,
het streven het strijden?
Waarom zou ik het doen?
Waarom zou ik verder nog lijden?
Ik zeg het. Ik heb mijn oordeel gegeven.

Maar ... kan ik bestaan in eenzaamheid?
Kan ik buiten zijn en tijd
alleen vertoeven?

In mij is een vragen, een diep behoeven
 van iets, dat ik niet kan omschrijven.
 Ik wil niet alleen en verlaten en eenzaam
 altijd en altijd weer blijven.
 'k Wil krachten vinden, één zijn met het Al.
 Ik wil het leven beleven.
 Ziet, ik heb het leven lief,
 'k Zou veel willen geven
 wanneer het leven
 liefde gaf aan mij.
 Liefde, die vrij maakt,

ketenen slaakt;
 in staat stelt tot de wereld te gaan.
 Maar 't is zo moeilijk te aanvaarden,
 wat die wereld mij biedt.
 Zij roert mij aan; en uit het niet
 wordt weerzin mij geboren.
 Ik moet het verdragen, verdraagzaam zijn.
 Maar het doet zo'n pijn.
 Het leven wordt bitterder
 dan ooit tevoren.

Ik zie geen recht, geen liefde, geen kracht,
 Ik moet zo het leven verdragen.
 En mag niet eens - al wil ik zo graag-
 naar de reden van 't leven vragen.
 Maar toch leef ik voort in verdraagzaamheid.
 Ik leer er de dingen begrijpen.
 Ik zie de noden, die anderen mijpen.
 Ik zie er de werkelijkheid.

En ziet - uit de verdraagzaamheid
 wordt vriendschap mij geboren.
 'k Vind banden in het leven, in de schepping,
 die mij nu bekoren,
 die mij tonen, wat het leven is.

Ik oef niet eenzaam meer te zijn:
 'k Heb liefde gevonden.

Nog is er pijn,
 nog slaat het leven mij wonden.
 Maar 'k ben nu gelukkig om te zijn.
 Wat 'k ook beschouw, 'k zie mijzelf weer daarin.
 Ik zie daarin het leven.
 Dat geeft me kracht om voort te gaan,
 naar ontplooiing voort te streven.
 Totdat mijn geest zal opengaan
 als lotos, pas ontbloeid:
 De bloem van het bewustzijn
 uit 's levens modder hoog gegroeid
 en nu ontplooid in 't godd'lijk licht.

Het lijden is nu wel gedaan.
 't Is duizendmaal méér lijden waard:
 Bewust te zijn van het bestaan,
 te weten 't einde van de strijd,
 uit eeuwigheid geboren.
 't Is teruggaan tot een eeuwigheid
 met weten - voller, schoner, meer
 dan ooit tevoren.

En hierbij zal ik het voor U later, vrienden. Ik dank U voor Uw aandacht
 en wens U een goede avond en geef U het medium vrij.

Ongecorrigeerd.